

DELEGATURA UOKIK W KATOWICACH

Katowice, dnia 31.12.2008r.

RKT-410-07/07/MK

Decyzja nr RKT-114/2008

I. Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmian. Dz.U. Nr 99, poz. 660, Dz.U. Nr 171, poz. 1206), i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania antymonopolowego przeciwko Zakładom Chemicznym „Hajduki” SA w Chorzowie w upadłości oraz następującym przedsiębiorcom:

1. Krakchemia SA, ul. Pułkownika Dąbka 10, 30-832 Kraków,
2. Annie N. prowadzącej działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta Ruda Śląska z dnia 16.08.2005r.,
Jolancie K. prowadzącej działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej Burmistrza Miasta Chrzanowa z dnia 17.08.2005r.,
prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą jako CHEMIK s.c., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. Porcelanowa 60 w Katowicach,
3. SOLIDUM Sp. z o.o., ul. Modelarska 18, 40-142 Katowice,
4. Ireneuszowi W. prowadzącemu działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem z dnia 16.04.2007r. Prezydenta Miasta Katowice o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, jako Sewera Polska Chemia Ireneusz W., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. Kościuszki 326, 40-608 Katowice,
5. „ZINO” Sp. z o.o., ul. Wolności 3, 05-091 Ząbki,
6. Firmie Handlowej „KRIS” K.Kwiatkowski, J.Paszkievicz sp.j., ul.T.Wendy 15, 81-351 Gdynia,
7. Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu „HETMAN” Sp. z o.o., ul. K.Pułaskiego 45, 85-619 Bydgoszcz,
8. D.Mazurek P.Zieliński „DARX” sp.j., ul. Olbrachta 94, 01-102 Warszawa
9. AB Behcicki Sp. z o.o., ul. Opolska 182, 52-014 Wrocław,
10. Przedsiębiorstwu Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o., ul. Łęczycka 8, 85-957 Bydgoszcz,
11. Przedsiębiorstwu Handlowo-Produkcyjnemu „Chemia-Katowice” SA, ul. Kolejowa 19, 40-601 Katowice,
12. „BAKO” J.H. Kłosek sp.j., ul. Męczenników Oświęcimskich 28a, 44-240 Żory,
13. „Mróz-Chemal” Sp. j. W.Mróz, E.Mróz i wspólnicy w Rzeszowie ul. Wetlińska 3a, 35-082 Rzeszów,
14. Magdalenie Z. prowadzącej działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Wrocławia z dnia 10.12.2004r. jako AMIGO, miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. Krakowska 141, 50-428 Wrocław,
15. Pawłowi W. prowadzącemu działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej Burmistrza Kietrza z dnia 07.03.2007r.,
Barbarze W. prowadzącej działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej Burmistrza Kietrza z dnia 10.11.2006r.,
prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą jako P.H.U. EFEKT s.c., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. Głębczycka 10, 48-130 Kietrz,
16. Centrum Handlowo-Usługowemu Sp. z o.o. ul. Robotnicza 71, 41-400 Mysłowice,
17. Romanowi B. prowadzącemu działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem z dnia 02.12.2005r. Prezydenta Miasta Katowice o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, (...), miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. Kanałowa 12, 40-748 Katowice,
18. CHEMIK J.D. Krieger sp.j., ul. Kopanina 52, 60-105 Poznań,
19. „Kosta” Sp. z o.o., ul. Sportowa 7, 43-450 Ustroń,
20. Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowo-Usługowemu „POLIFARB” Sp. z o.o. ul. Chorzowska 44b, 44-100 Gliwice,
21. „NORAD” Sp. z o.o. ul. Szamoty 5, Warszawa,
22. Markowi M. prowadzącemu działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 20.04.2007r. Prezydenta Miasta Łodzi jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe – Marek M., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. Pomorska 181, 90-236 Łódź,

23. Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowo-Usługowemu „MARCCO” sp.j. Marek Babiarez, Ireneusz Babiarez, ul. B. Chrobrego 51, 58-300 Wałbrzych,
24. Przedsiębiorstwu Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o., ul. Obrębowa 1, 15-959 Białystok,
25. „FARBEX” K.Tarkowski i wspólnicy, sp.j., ul. Pułtуска 63, 06-400 Ciechanów,
26. Heban- Steinhof sp.j., ul. Kosocicka 7, 30-694 Kraków,
27. Przedsiębiorstwu Handlowemu „CHEMIA” Sp. z o.o., ul. Grunwaldzka 48/50, 80-241 Gdańsk,
28. Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j., ul. Zemborzycza 59c, 20-445 Lublin,
29. Jerzemu W. prowadzącemu działalność gospodarczą zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (zmiana) Urzędu Miejskiego w Łomży z dnia 10.01.2006r. jako Hurtownia Artykułów Przemysłowych „FARMAL”, miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: Al. Legionów 54b, 18-400 Łomża,
30. V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o., ul. Bukowska 8, 62-081 Wysogotowo,
31. Towarzystwu Jednolitych Cen „TIC” SA ul. Krakowska 201, 40-393 Katowice,
32. „STOREX” Czernik, Śledziwski sp.j., ul. Przemysłowa 4, 10-418 Olsztyn,

a) Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów, uznaje się za praktykę ograniczającą konkurencję zawarcie przez Zakłady Chemiczne „Hajduki” SA w Chorzowie oraz przedsiębiorców:

1. SOLIDUM Sp. z o.o. w Katowicach,
2. CHEMIK J.D. Krieger sp.j., w Poznaniu,
3. „Kosta” Sp. z o.o. w Ustroniu,
4. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „POLIFARB” Sp. z o.o. w Gliwicach,
5. „NORAD” Sp. z o.o. w Warszawie,
6. Marka M. prowadzącego działalność gospodarczą jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe – Marek M. w Łodzi,
7. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „MARCCO” sp.j. Marek Babiarez, Ireneusz Babiarez w Wałbrzychu,
8. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Białymstoku,
9. „FARBEX” K.Tarkowski i wspólnicy, sp.j. w Ciechanowie,
10. Heban- Steinhof sp.j. w Krakowie,
11. Przedsiębiorstwo Handlowe „CHEMIA” Sp. z o.o. w Gdańsku,
12. Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j. w Lublinie,
13. Jerzego W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Hurtownia Artykułów Przemysłowych „FARMAL” w Łomży,
14. V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie,
15. Towarzystwo Jednolitych Cen „TIC” SA w Katowicach,
16. „STOREX” Czernik, Śledziwski sp.j. w Olsztynie,

niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów, poprzez ustalanie pomiędzy Zakładami Chemicznymi „Hajduki” SA w Chorzowie oraz wyszczególnionymi powyżej przedsiębiorcami (partnerami) w umowach handlowych dotyczących sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez ZCh „Hajduki” SA w Chorzowie, cen sprzedaży tych towarów przez partnerów, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

b) Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów, uznaje się za praktykę ograniczającą konkurencję zawarcie przez Zakłady Chemiczne „Hajduki” SA w Chorzowie oraz wskazanych poniżej przedsiębiorców niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów, poprzez ustalanie pomiędzy Zakładami Chemicznymi „Hajduki” SA w Chorzowie oraz tymi przedsiębiorcami w umowach handlowych dotyczących sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez ZCh „Hajduki” SA w Chorzowie, cen sprzedaży tych towarów przez partnerów, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdza się zaniechanie jej stosowania przez:

1. Krakchemię SA w Krakowie z dniem 04.02.2008r.,
przez:
2. Ireneusza W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Sewera Polska Chemia Ireneusz W. w Katowicach,
3. „ZINO” Sp. z o.o., w Żąbkach,
4. Firmę Handlową „KRIS” K.Kwiatkowski, J.Paszkiwicz sp.j. w Gdyni,
5. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „HETMAN” Sp. z o.o. w Bydgoszczy,
6. D.Mazurek P.Zieliński „DARX” sp.j. w Warszawie,
7. AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu,
8. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Bydgoszczy,
9. „BAKO” J.H. Kłosek sp.j. w Żorach,
10. Magdaleny Z. prowadzącą działalność gospodarczą jako AMIGO we Wrocławiu,
11. Pawła W. i Barbarę W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą jako P.H.U. EFEKT s.c. w Kietrze,
12. Centrum Handlowo-Usługowe Sp. z o.o. w Mysłowicach,
13. Romana B. prowadzącego działalność gospodarczą, jako (...) w Katowicach, z dniem 11.04.2006r.,

przez:

14. Przedsiębiorstwo Handlowo-Produkcyjne „Chemia-Katowice” SA w Katowicach,

15. „Mróz-Chemal” Sp. j. W.Mróz, E.Mróz i wspólnicy w Rzeszowie

z dniem 12.04.2006r.,

przez

16. Jolantę K. z Chrzanowa prowadzącą działalność gospodarczą jako CHEMIK s.c. w Katowicach,

z dniem 01.02.2008r.

c) Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postępowanie wszczęte z urzędu w dniu 18.12.2007r. w związku z podejrzeniem zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów, poprzez ustalanie pomiędzy Zakładami Chemicznymi „Hajduki” SA w Chorzowie oraz wskazanymi poniżej przedsiębiorcami w umowach handlowych dotyczących sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez ZCh „Hajduki” SA w Chorzowie, cen sprzedaży tych towarów przez partnerów, co może stanowić naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, umarza się jako bezprzedmiotowe w stosunku do Anny N. z Rudy Śląskiej prowadzącej działalność gospodarczą jako CHEMIK s.c., w Katowicach.

d) Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie opisanym w punkcie I.a i I.b, sentencji niniejszej decyzji, kary pieniężne na poniżej wskazanych przedsiębiorców w następującej wysokości:

1. Zakłady Chemiczne „Hajduki” SA w Chorzowie w upadłości karę pieniężną w wysokości 26.374 zł (słownie: dwadzieścia sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery złote),
2. Krakchemię SA w Krakowie, karę pieniężną w wysokości 121.763 zł (słownie: sto dwadzieścia jeden tysięcy siedemset sześćdziesiąt trzy złote),
3. Jolantę K. z Chrzanowa karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych),
4. SOLIDUM Sp. z o.o. w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 16.121 zł (słownie: szesnaście tysięcy sto dwadzieścia jeden złotych),
5. Ireneusza W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Sewera Polska Chemia Ireneusz W. w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 78.593 zł (słownie: siedemdziesiąt osiem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote),
6. „ZINO” Sp. z o.o. w Ząbkach, karę pieniężną w wysokości 36.172 zł (słownie: trzydzieści sześć tysięcy sto siedemdziesiąt dwa złote),
7. Firmę Handlową „KRIS” K.Kwiatkowski, J.Paszkiwicz sp.j. w Gdyni, karę pieniężną w wysokości w wysokości 1.000 zł. (słownie: tysiąc złotych),
8. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „HETMAN” Sp. z o.o. w Bydgoszczy, karę pieniężną w wysokości w wysokości 9.962 zł (słownie: dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote),
9. AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu, karę pieniężną w wysokości 62.964 zł (słownie: sześćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote),
10. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Bydgoszczy, karę pieniężną w wysokości w wysokości 4.878 zł (słownie: cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych),
11. Przedsiębiorstwo Handlowo-Produkcyjne „Chemia-Katowice” SA w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 12.624 zł (słownie: dwanaście tysięcy sześćset dwadzieścia cztery złote).
12. „BAKO” J.H. Kłosek sp.j. w Żorach, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych),
13. „Mróz-Chemal” Sp. j. W.Mróz, E.Mróz i wspólnicy w Rzeszowie, karę pieniężną w wysokości 13.095 zł (słownie: trzynaście tysięcy dziewięćdziesiąt pięć złotych),
14. Magdalenę Z. prowadzącą działalność gospodarczą jako AMIGO we Wrocławiu, karę pieniężną w wysokości 10.944 zł (słownie: dziesięć tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery złote).
15. solidarnie na Pawła W. i Barbarę W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą jako P.H.U. EFEKT s.c., w Kietrz, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych).
16. Centrum Handlowo-Usługowe Sp. z o.o. w Mysłowicach, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych).
17. Romana B. prowadzącego działalność gospodarczą jako (...) w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 1.283 zł (słownie: tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy złote),
18. CHEMIK J.D. Krieger sp.j. w Poznaniu, karę pieniężną w wysokości 158.429 zł (słownie: sto pięćdziesiąt osiem tysięcy czterysta dwadzieścia dziewięć złotych),
19. „Kosta” Sp. z o.o. w Ustroniu, karę pieniężną w wysokości 16.244 zł (słownie: szesnaście tysięcy dwieście czterdzieści cztery złote),
20. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „POLIFARB” Sp. z o.o. w Gliwicach, karę pieniężną w wysokości 20.822 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote),
21. „NORAD” Sp. z o.o. w Warszawie, karę pieniężną w wysokości 23.232 zł (słownie: dwadzieścia trzy tysiące dwieście trzydzieści dwa złote),
22. Marka M. prowadzącego działalność gospodarczą jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe – Marek M. w Łodzi, karę pieniężną w wysokości 32.343 zł (słownie: trzydzieści dwa tysiące trzysta czterdzieści trzy złote),
23. Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „MARCCO” sp.j. Marek Babiarz, Ireneusz Babiarz w Wałbrzychu, karę pieniężną w wysokości 3.344 zł (słownie: trzy tysiące trzysta czterdzieści cztery złote),

24. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Białymstoku, karę pieniężną w wysokości 13.654 zł (słownie: trzynaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt cztery złote).
25. „FARBEX” K.Tarkowski i wspólnicy, sp.j. w Ciechanowie, karę pieniężną w wysokości 35.370 zł (słownie: trzydzieści pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt złotych),
26. Heban-Steinhof sp.j. w Krakowie, karę pieniężną w wysokości 76.772 zł (słownie: siedemdziesiąt sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt dwa złote),
27. Przedsiębiorstwo Handlowe „CHEMIA” Sp. z o.o. w Gdańsku, karę pieniężną w wysokości 67.509 zł (słownie: sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset dziewięć złotych).
28. Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j. w Lublinie, karę pieniężną w wysokości 10.871 zł (słownie: dziesięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt jeden złotych).
29. Jerzego W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Hurtownia Artykułów Przemysłowych „FARMAL” w Łomży, karę pieniężną w wysokości 12.710 zł (słownie: dwanaście tysięcy siedemset dziesięć złotych).
30. V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie, karę pieniężną w wysokości 42.558 zł (słownie: czterdzieści dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt osiem złotych).
31. Towarzystwo Jednolitych Cen „TIC” SA w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 44.078 zł (słownie: czterdzieści cztery tysiące siedemdziesiąt osiem złotych).
32. „STOREX” Czernik, Śledziewski sp.j. w Olsztynie, karę pieniężną w wysokości 11.892 zł (słownie: jedenaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt dwa złote).

e) Na podstawie art. 77 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się obciążyć poniżej wskazanych przedsiębiorców kosztami opisanego w punkcie I.a i I.b postępowania w wysokości:

1. Krakchemię SA w Krakowie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
2. Jolantę K. z Chrzanowa kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
3. SOLIDUM Sp. z o.o. w Katowicach kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
4. Ireneusza W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Sewera Polska Chemia Ireneusz W. w Katowicach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
5. „ZINO” Sp. z o.o. w Ząbkach kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
6. Firmę Handlową „KRIS” K.Kwiatkowski, J.Paszkiwicz sp.j. w Gdyni, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
7. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „HETMAN” Sp. z o.o. w Bydgoszczy, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
8. D.Mazurek P.Zieliński „DARX” sp.j. w Warszawie kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
9. AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
10. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Bydgoszczy, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
11. Przedsiębiorstwo Handlowo-Produkcyjne „Chemia-Katowice” SA w Katowicach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
12. „BAKO” J.H. Kłosek sp.j. w Żorach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
13. „Mróz-Chemal” Sp. j. W.Mróz, E.Mróz i wspólnicy w Rzeszowie Sp. z o.o. w Rzeszowie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
14. Magdalenę Z. prowadzącą działalność gospodarczą jako AMIGO we Wrocławiu, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
15. solidarnie Pawła W. oraz Barbarę W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą jako P.H.U. EFEKT s.c. w Kietrz, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
16. Centrum Handlowo-Usługowe Sp. z o.o. w Mysłowicach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
17. Romana B. prowadzącego działalność gospodarczą jako (...) w Katowicach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
18. CHEMIK J.D. Krieger sp.j. w Poznaniu, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
19. „Kosta” Sp. z o.o. w Ustroniu, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
20. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „POLIFARB” Sp. z o.o. w Gliwicach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
21. „NORAD” Sp. z o.o. w Warszawie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
22. Marka M. prowadzącego działalność gospodarczą jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe – Marek M. w Łodzi, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
23. Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „MARCCO” sp.j. Marek Babiarz, Ireneusz Babiarz w Wałbrzychu, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
24. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Białymstoku, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
25. „FARBEX” K.Tarkowski i wspólnicy, sp.j. w Ciechanowie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
26. Heban-Steinhof sp.j. w Krakowie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
27. Przedsiębiorstwo Handlowe „CHEMIA” Sp. z o.o. w Gdańsku, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
28. Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j. w Lublinie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),

29. Jerzego W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Hurtownia Artykułów Przemysłowych „FARMAL” w Łomży, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
30. V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
31. Towarzystwo Jednolitych Cen „TIC” SA w Katowicach, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
32. „STOREX” Czernik, Śledziwski sp.j. w Olsztynie, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
33. Zakłady Chemiczne „Hajduki” SA w Chorzowie w upadłości, kwotą 41 zł. (słownie: czterdzieści jeden złotych),
oraz zobowiązuje się tych przedsiębiorców do ich zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Uzasadnienie

W związku z uzyskanymi przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej organem antymonopolowym) w toku badania rynku krajowego farb i lakierów informacjami, pozwalającymi na przypuszczenie, iż ZCh „HAJDUKI” SA w upadłości w Chorzowie (zwane dalej „Hajduki” SA) ustalają w umowach handlowych zawieranych z odbiorcami – Partnerami handlowymi ceny minimalne odsprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez tego przedsiębiorcę, organ antymonopolowy uznał za uzasadnione przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w tej sprawie.

Zebrane w toku postępowania wyjaśniającego informacje i dokumenty pozwoliły na przypuszczenie, iż „Hajduki” SA w umowach handlowych zawieranych z Partnerami handlowymi dotyczącymi sprzedaży wyrobów w tym m.in. farb i lakierów produkowanych i sprzedawanych przez tego przedsiębiorcę wprowadziły zapisy sugerujące, iż pomiędzy ww. przedsiębiorcami mogło dojść do zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję polegającego na ustalaniu cen minimalnych sprzedaży wyrobów, co w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest porozumieniem ograniczającym konkurencję o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, polegającym na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów.

Wobec powyższego organ antymonopolowy uznał za uzasadnione wszczęcie postępowania antymonopolowego w tej sprawie.

Dlatego też w dniu 18.12.2007r. postanowieniem nr 1 zostało wszczęte p-ko „Hajduki” SA oraz Partnerom handlowym tego przedsiębiorcy wyszczególnionym w punkcie I ppkt od nr 1 do nr 32 w sentencji niniejszej decyzji (zwani dalej Partnerami) postępowanie w sprawie porozumienia o jakim mowa w ww. postanowieniu, o czym strony postępowania zostały zawiadomione pismem z tego samego dnia.

W ustosunkowaniu się do wszczęcia postępowania, „Hajduki” SA wskazały, iż Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach Wydział X Gospodarczy postanowieniem z dnia 22.11.2007r. sygn. akt X Guu-4)07)12 ogłosił upadłość tego przedsiębiorcy obejmującą likwidację majątku dłużnika. Obecnie stosownie do przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 60, poz. 535 ze zmian.) dotychczasowe jego kierownictwo utraciło prawo zarządu. Aktualnie wszelkie czynności zmierzające do objęcia majątku upadłego i dokumentów wykonuje syndyk w celu przeprowadzenia czynności zmierzających do likwidacji majątku upadłego.

Stąd też syndyk nie był w stanie ustosunkować się do zarzutu zawartego w postanowieniu o wszczęciu postępowania (karty od nr 7 do nr 10).

Z kolei „Kosta” Sp. z o.o. w Ustroniu stwierdziła, iż nie posiada oraz nie posiadała umowy handlowej zawartej z „Hajduki” SA, stąd też jej zdaniem nie jest ona stroną w tej sprawie (karta nr 11). Ponadto jak wynika z przekazanych przez tego przedsiębiorcę pismem z dnia 12.07.2007r. informacji przedsiębiorca ten nabył wszystkie towary handlowe od Kosty Sp.j. „Kosta” Sp. z o.o. stała się też stroną umów handlowych co do których zostały podpisane stosowne aneksy (karta nr 594).

Natomiast Ireneusz W. Serwera Polska Chemia w Katowicach stwierdził, iż „Hajduki” SA nie są już od kilku lat ich partnerem handlowym. Ostatnia umowa łącząca tych przedsiębiorców została rozwiązana kilka lat temu. Obecnie w ofercie przedsiębiorcy znajdują się tylko pojedyncze produkty „Hajduki” SA kupowane przez pośredników (karta nr 14).

„Centrum Handlowo-Usługowe” Sp. z o.o. w Mysłowicach stwierdziło natomiast, iż miało być jedynie przedstawicielem handlowym „Hajduki” SA dokonującym dystrybucji ich wyrobów po cenach producenta tak jak i inni przedsiębiorcy będący stronami postępowania. W ocenie przedsiębiorcy nie było jego zamiarem uczestniczenie w jakimkolwiek porozumieniu oraz podejmowanie działań, które mogłyby być uznane jako działania zagrażające konkurencji na rynku. Ponadto przedsiębiorca wskazał, iż umowa ta została rozwiązana w dniu 10.04.2006r. i w praktyce nigdy nie była realizowana, gdyż w całym okresie jej trwania nie sprzedawał wyrobów „Hajduki” SA (karta nr 15 oraz karta nr 425).

Towarzystwo Jednolitych Cen TIC SA w Katowicach wniosło natomiast o umorzenie postępowania, gdyż umowa zawarta z „Hajduki” SA pomimo jej faktycznego obowiązywania nie była w praktyce realizowana z uwagi na to, iż „Hajduki” SA nie posiadały odpowiedniego asortymentu. Przedmiotowe zapisy umowne przedsiębiorca traktował jedynie jako zamiar „Hajduki” SA do niedopuszczenia sprzedaży ich wyrobów po cenach dumpingowych, stąd też w jego ocenie, zapis umowny zgodny był z art. 5 ust. 1 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 15.12.2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Ponadto w ocenie przedsiębiorcy porozumienie to podlegało wyłączeniu spod zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję ze względu na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2002r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. Nr 142, poz. 1189) – karta nr 17 oraz karta nr 534.

Również PPHU „Polifarb” Sp. z o.o. w Gliwicach uznała postawiony jej zarzut zawarcia porozumienia o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 za bezzasadny. Przedsiębiorca wskazał, iż pomimo kwestionowanego przez organ antymonopolowy zapisu w umowie handlowej, nie był on nigdy realizowany gdyż przedsiębiorca ustalał wysokość cen samodzielnie doliczając do ceny zakupu kilkuprocentową marżę. Z tytułu niestosowania się do tego zapisu w umowie, „Hajduki” SA nie stosowały wobec przedsiębiorcy żadnych sankcji. Ponadto przedsiębiorca wskazał, iż powyższy zapis zawarty był w umowach łączących „Hajduki” SA z przeważającą częścią dystrybutorów. Stąd też należy uznać, iż zapis ten nie godził w warunki konkurencji (karty od nr 19 do nr 40 oraz karty nr 439 i 440).

Natomiast w ocenie PPHU „MARCCO” sp.j. w Wałbrzychu, nie mógł on sprzedawać wyrobów „Hajduki” SA poniżej cen minimalnych. Jednakże jego zdaniem w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest jedynie ustalanie cen maksymalnych a nie minimalnych (karta nr 41). Przedsiębiorca wskazał, iż sformułowania zawarte w umowie były przez niego traktowane jako cena sugerowana (karta nr 541), ale ustalał ceny zawsze zgodnie z umową tj. w wysokości nie niższej niż z minimalną marżą narzuconą w umowie handlowej (karta nr 541).

Z postawionymi zarzutami nie zgodziła się również „BAKO J.H.Klosek sp.j. w Żorach, gdyż jej zdaniem współpraca z „Hajduki” SA zakończyła się w 2004r. (karta nr 43 oraz karta nr 431).

Podobnie PHCH „Chemia” Sp. z o.o. w Bydgoszczy uznała, za bezzasadny postawiony jej zarzut zawarcia porozumienia z „Hajduki” SA i powołała się na wyjaśnienia złożone w toku postępowania wyjaśniającego (karta nr 47 oraz karta nr 756) tj., iż od 2004r. nie dokonywała zakupów u tego przedsiębiorcy.

Natomiast P.W. „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j. uznali, iż zapis dotyczący ustalania cen zawarty w umowie z „Hajduki” SA był zapisem martwym. „Hajduki” SA nie kontrolowały polityki cenowej tego przedsiębiorcy, stąd też postawione mu zarzuty są bezzasadne (karty nr 57 oraz nr 445).

Podobnie również Chemik Krieger sp.j. w Poznaniu uważa, iż ceny ustala samodzielnie, a „Hajduki” SA nigdy nie kontrolowały poziomu stosowanych cen (karta nr 59).

Z kolei „STOREX” Czernik, Śledziwski sp.j. w Olsztynie, w ustosunkowaniu się do wszczęcia wskazała, iż wyznaczenie ceny minimalnej nie stanowi naruszenia zasad konkurencji gdyż w rzeczywistości cena zależy od rezultatu rozmów z klientem. W ocenie przedsiębiorcy przedmiotowa umowa zawarta z „Hajduki” SA jest dozwolona przez prawo. Jedynym celem jej zawarcia było zaspokojenie popytu na wyroby „Hajduki” SA tym samym jej celem ani skutkiem nie było ograniczenie konkurencji. Ponadto jak wynika z wyjaśnień przedsiębiorcy, obecnie pomimo dalszego obowiązywania umowy, nie sprzedaje wyrobów „Hajduki” SA (karty od nr 61 do nr 70), śladowe ilości były jedynie sprzedawane w 2007r. (karta nr 414).

Natomiast „Mróz-Chemal” Sp. z o.o. w Rzeszowie w ustosunkowaniu się do wszczęcia stwierdził, iż zarówno w 2006r. jak i w 2007r. nie zawarł umowy z „Hajduki” SA (karta nr 71).

Również PH „Chemia” Sp. z o.o. w Gdańsku wniosła o umorzenie postępowania, gdyż od 3,5 roku nie kupuje żadnych wyrobów tego przedsiębiorcy (karty od nr 74 do nr 77 oraz karta nr 486).

Z kolei „Krakchemia” SA w Krakowie w ustosunkowaniu się do wszczęcia postępowania stwierdziła, iż postawiony jej zarzut zawarcia porozumienia uważa za bezzasadny. Faktyczna współpraca z „Hajduki” SA zakończyła się w 2006r. Natomiast 03.01.2008r. umowa została formalnie wypowiedziana. Ponadto przedsiębiorca wskazał, iż inicjatorem zawarcia kwestionowanego zapisu w umowie były „Hajduki” SA i nie był on przedmiotem negocjacji. Jednakże w jego ocenie zarówno celem jak i skutkiem zawarcia takowego zapisu w umowie nie było wyeliminowanie, ograniczenie lub też naruszenie w inny sposób konkurencji, gdyż przedsiębiorca ten nie posiadał informacji z kim „Hajduki” SA zawarły takie umowy oraz jaka była ich treść. Stąd też w jego ocenie nie doszło do podjęcia jakichkolwiek wspólnych zachowań ani też do wyeliminowania niepewności co do zachowania na rynku przez innych Partnerów (karty od nr 78 do nr 91).

Z postawionym zarzutem we wszczęciu postępowania, nie zgodził się również „NORAD” Sp. z o.o. w Warszawie. Zdaniem tego przedsiębiorcy zapis zawarty w umowie i mówiący o cenach minimalnych nie był nigdy traktowany i rozumiany przez niego jako niedozwolone porozumienie. Cena sprzedaży zarówno hurtowa jak i detaliczna była ustalana w oparciu o uwarunkowania rynkowe. Ponadto „Hajduki” SA nigdy nie skorzystały z prawa wglądu do faktur, co jego zdaniem świadczy o zgodzie dostawcy na rynkowe kształtowanie cen. W ocenie „NORAD” Sp. z o.o. ostatnia transakcja została zawarta z „Hajduki” SA w 2004r. dlatego też w związku z art. 93 ustawy o ochronie konkurencji, nie powinien być on stroną przedmiotowego postępowania (karty od nr 100 do nr 101). Przedsiębiorca stwierdził, że sformułowanie zawarte w umowie: „sprzedaż detaliczna wyrobu powinna odbywać się w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu” było przez niego traktowane jako jeden z wymogów producenta do ustalania cen detalicznych na wyroby „Hajduki” SA sprzedawane w skleпах (karta nr 525).

Z kolei Anna N. i Jolanta K. „CHEMIK” s.c. w Katowicach stwierdziły, iż podpisując w 2005r. umowę z „Hajduki” SA były firmą dopiero co powstałą. „Hajduki” SA stwierdziły, iż umowa przedłożona do podpisu była umowa standardową stosowaną w stosunku do wszystkich partnerów. Ponadto nikt nigdy nie sprawdzał faktur wystawionych przez tych przedsiębiorców (karta nr 103 oraz karta nr 482).

Natomiast PHCH „CHEMIA” Sp. z o.o. w Białymstoku w ustosunkowaniu się do wszczęcia postępowania uznała, iż zapisy w umowie handlowej dotyczące odsprzedaży towarów po cenach minimalnych nigdy nie były przez nią stosowane. Również i „Hajduki” SA nigdy nie ingerowały w wysokość stosowanych przez nią cen pomimo tego, iż umowa nadal formalnie obowiązuje (karta nr 105 oraz karta nr 456).

D.Mazurek, P. Zieliński „DARX” sp.j. w Warszawie w ustosunkowaniu się do wszczęcia z kolei stwierdziła, iż od 2004r. nie łączyła tego przedsiębiorcę z „Hajduki” SA żadna umowa. Także w latach późniejszych przedsiębiorca ten nie dokonywał zakupów wyrobów „Hajduki” SA, stąd też w jego ocenie nie powinien on być stroną postępowania (karta nr 109).

Jerzy W. „Farmał” w Łomży w ustosunkowaniu się do wszczęcia stwierdził natomiast, iż nigdy nie był stroną żadnego porozumienia zawartego z „Hajduki” SA. Wskazał również, iż w postanowieniu o wszczęciu tego postępowania rynek właściwy, został wyznaczony zbyt szeroko na dowód czego wskazał przywołane w swoim piśmie orzecznictwo (karta nr 113). Przedsiębiorca stwierdził również, iż umowa handlowa z „Hajduki” SA została zawarta w roku 2003r. i nie została rozwiązana (karty nr 492 i 493).

Podobnie również „FARBEX” K.Tarkowski i Wspólnicy sp.j. w Ciechanowie, nie zgodzili się z postawionymi zarzutami, gdyż ich zadaniem „Hajduki” SA nie prowadziły z tym przedsiębiorcą żadnych negocjacji. Łącząca strony umowa miała charakter przystąpienia. Stąd też przedsiębiorca mógł zaakceptować jej zapisy lub też nie podpisywać. (karty nr 114 i nr 461).

W toku postępowania, postanowieniem nr 2 z dnia 13.05.2008r. (karty nr 661-663) zaliczono w poczet dowodów postępowania, informacje i dokumenty przekazane przez „Hajduki” SA oraz ich Partnerów handlowych będących stronami postępowania, w postępowaniu wyjaśniającym poprzedzającym wszczęcie niniejszego postępowania, w zakresie wskazanym w tym postanowieniu. Z uwagi na to, iż dokumenty te i informacje zawierają tajemnicę przedsiębiorcy, postanowieniem nr 3 z dnia 13.05.2008r. (karty nr 667-670) ograniczono pozostałym stronom postępowania prawo wglądu w część z tych informacji w zakresie wskazanym w tym postanowieniu.

Z treści tych informacji i dokumentów wynika, że już na etapie postępowania wyjaśniającego Partnerzy „Hajduki” SA twierdzili, iż nie doszło do zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję polegającego na ustalaniu cen odsprzedaży (karty od nr 393 do nr 659). Bądź też, iż były to ceny sugerowane (karta nr 393) lub też, iż nie stosowali się do zawartego porozumienia (karta nr 439). Ponadto niektórzy przedsiębiorcy wskazali, iż nie mogli sprzedawać wyrobów „Hajduki” SA po cenie niższej od ceny zakupu (np. karty nr: 624, 525, 534) lub też iż stanowi to normalną praktykę handlową (karty nr: 522, 541, 604).

Ponadto postanowieniem nr 4 z dnia 21.11.2008r. ograniczono pozostałym stronom postępowania prawo wglądu do innych informacji zebranych w toku postępowania, stanowiących tajemnicę przedsiębiorcy w zakresie wskazanym w tym postanowieniu (karty od nr 927 do nr 930)

Pismem z dnia 21.11.2008r. powiadomiono strony postępowania o zakończeniu zbierania materiału dowodowego (karty od nr 931 do nr 933).

Organ antymonopolowy ustalił co następuje

Z analizy zebranych przez organ antymonopolowy informacji i dokumentów wynika, iż „Hajduki” SA będące jednym z bardziej znanych na rynku krajowym producentem i sprzedawcą farb i lakierów, stosowały w umowach handlowych (zwane dalej umowami) dotyczących wzajemnej współpracy stron w zakresie sprzedaży wyrobów tej firmy, zapisy sugerujące ustalanie cen minimalnych w zakresie odsprzedaży wyrobów tego przedsiębiorcy.

Mianowicie jak wynika z treści umów handlowych obowiązujących w 2006r. i/lub 2007r. przedmiotem ich jest określenie zasad wzajemnej współpracy stron w zakresie sprzedaży wyrobów firmy „Hajduki” SA w celu ich dalszej odsprzedaży w kraju lub zagranicą (§ 1 umowy). Warunki handlowe określone w umowie obowiązują dla całości stosunków handlowych pomiędzy „Hajduki” SA oraz Partnerami. Odstępstwa od tych warunków obowiązują tylko wtedy, gdy zostały one wyraźnie potwierdzone pisemnie przez „Hajduki” SA (§ 2 umowy). Z treści umów wynika, iż od aktualnej ceny wyrobów „Hajduki” SA, przedsiębiorca ten może udzielić Partnerom rabatu podstawowego, który uzależniony jest m.in. od jego aktywności, szerokości asortymentu „Hajduki” SA oraz rabatu dodatkowego. Ponadto zgodnie z zapisami umowy (pkt 2.7.5) Partner zobowiązany jest do sprzedawania wyrobów „Hajduki” SA z minimalną marżą od cen zakupu wyrobów tego przedsiębiorcy. W przypadku odbiorców hurtowych i sieci detalicznych marża wynosiła najczęściej (...)% , natomiast w przypadku odbiorców detalicznych (...)% . Marży minimalnej nie określono jedynie w przypadku SOLIDIUM Sp. z o.o. w Katowicach. W umowie z tym przedsiębiorcą „Hajduki” SA wskazały jedynie, iż sprzedaż detaliczna wyrobów „Hajduki” SA powinna odbywać się w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu (karta nr 176). Natomiast w przypadku przedsiębiorców P.W., B.W. PHU „EFEKT” w Kietrze, marże minimalne były ustalone w innej wysokości (karta nr 264).

Zgodnie z uregulowaniami umów, sprzedaż detaliczna wyrobów „Hajduki” SA powinna się odbywać w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu. „Hajduki” SA zastrzegły sobie również prawo wglądu do faktur wystawionych przez Partnera w zakresie sprzedaży ich wyrobów. Umowy te w punkcie 2.7.5 przewidywały, iż w przypadku nie stosowania się przez Partnera do uregulowań dotyczących odsprzedaży wyrobów „Hajduki” SA po cenach minimalnych,

istnieje możliwość stosowania kar umownych takich jak: pisemne upomnienie Partnera, odebranie przysługującego mu rabatu oraz zerwanie umowy.

Umowy z Partnerami zostały zawarte na czas nieokreślony. Strony umowy zobowiązały się traktować jej zapisy jako poufne i nie podawać ich do publicznej wiadomości osobom trzecim bez zgody drugiej strony.

Organ antymonopolowy w toku postępowania ustalił, które z umów handlowych przedstawionych przez „Hajduki” SA w toku postępowania obecnie nadal obowiązują, obowiązują ale nie są realizowane bądź też zostały rozwiązane.

Z ustaleń tych wynika, iż umowa handlowa zawarta z :

- „Krakchemia” SA w Krakowie zawarta w dniu 01.06.2006r. została rozwiązana w dniu 03.01.2008r. z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia (karty od nr 166 do nr 169 i karta nr 90),
- Anną N., Jolantą K. prowadzącymi wspólnie działalność gospodarczą jako CHEMIK s.c., w Katowicach, zawarta w dniu 15.09.2005r., obecnie nie obowiązuje, gdyż przedsiębiorcy ci zaprzestali prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej i polegającej na sprzedaży farb i lakierów w 2008r. z dniem 01.02.2008r. (karta nr 870, 871, 874),
- SOLIDIUM Sp. z o.o. w Katowicach zawarta w dniu 28.02.2006r. (karty od nr 174 do nr 177) nadal obowiązuje,
- Ireneuszem W. „Sewera Polska Chemia” w Katowicach zawarta w dniu 02.04.2003r. została wypowiedziana 10.04.2006r. (karty od nr 216 do nr 219),
- „ZINO” Sp. z o.o. w Warszawie zawarta w dniu 01.04.2003r. została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 220 do nr 223),
- Firmą Handlową „KRIS” K.Kwiatkowski, J.Paszkievicz sp.j. w Gdyni zawarta w dniu 01.04.2003r. została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 224 do nr 227),
- Przedsiębiorstwem Handlowo-Usługowym „HETMAN” Sp. z o.o., w Bydgoszczy zawarta w dniu 01.04.2003r. została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 228 do nr 231),
- D.Mazurek P.Zieliński „DARX” sp.j. w Warszawie, zawarta w dniu 02.04.2003r. została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 232 do nr 235),
- AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu, zawarta w dniu 02.04.2003r. została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 240 do nr 243),
- Przedsiębiorstwem Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Bydgoszczy zawarta w dniu 01.04.2003r., została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 244 do nr 247),
- Przedsiębiorstwem Handlowo-Produkcyjnym „Chemia-Katowice” SA w Katowicach zawarta w dniu 01.04.2003r. została wypowiedziana w dniu 11.04.2006r. (karty od nr 248 do nr 251),
- „BAKO” J.H. Kłosek sp.j. w Żorach, zawarta w dniu 02.04.2003r., została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 252 do nr 255),
- „Mróz-Chemal” Sp. z o.o. w Rzeszowie, zawarta w dniu 31.05.2003r., została wypowiedziana w dniu 11.04.2006r. (karty od nr 256 do nr 259),
- Magdaleną Z. prowadzącą działalność gospodarczą jako AMIGO we Wrocławiu, zawarta w dniu 05.05.2003r., została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r., (karty od nr 260 do nr 263),
- Mirosławem W. (na którego miejsce wstąpił Paweł W. - karta nr 580), Barbarą W. prowadzącymi wspólnie działalność gospodarczą jako P.H.U. EFEKT s.c., w Kietrzcu, zawarta w dniu 30.04.2004r., została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 264 do nr 267),
- Centrum Handlowo-Usługowym Sp. z o.o. w Mysłowicach, zawarta w dniu 01.07.2004r., została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r. (karty od nr 275 do nr 278),
- Romanem B. prowadzącym działalność gospodarczą jako (...) w Katowicach, zawarta w dniu 24.09.2004r., została wypowiedziana w dniu 10.04.2006r., (karty od nr 288 do nr 291),
- CHEMIK J.D. Krieger sp.j., w Poznaniu, zawarta w dniu 02.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 304 do nr 307),
- „Kosta” Sp. z o.o. w Ustroniu (poprzednio działająca w formie spółki jawnej), zawarta w dniu 01.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 308 do nr 311 oraz karta nr 586),
- Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Handlowo-Usługowym „POLIFARB” Sp. z o.o. w Gliwicach, zawarta w dniu 14.04.2003r., obecnie nie realizowana, (karty od nr 312 do nr 315),
- „NORAD” Sp. z o.o. w Warszawie, zawarta w dniu 31.03.2003r., obecnie nie realizowana, (karty od nr 316 do nr 320),
- Markiem M. Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe – Marek M., zawarta w dniu 01.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 321 do nr 325),
- Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Handlowo-Usługowym „MARCCO” sp.j. Marek Babiarz, Ireneusz Babiarz w Wałbrzychu, zawarta w dniu 31.03.2003r., obecnie nie realizowana, (karty od nr 326 do nr 329),
- Przedsiębiorstwem Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Białymstoku, zawarta w dniu 01.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 330 do nr 333),
- „FARBEX” K.Tarkowski i wspólnicy, sp.j. w Ciechanowie, zawarta w dniu 31.03.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 334 do nr 337),
- Heban- Steinhof sp.j. w Krakowie, zawarta w dniu 07.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 338 do nr 341),
- Przedsiębiorstwem Handlowym „CHEMIA” Sp. z o.o. w Gdańsku, zawarta w dniu 01.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 342 do nr 345),
- Przedsiębiorstwem Wielobranżowym „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j. w Lublinie zawarta w dniu 02.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 346 do nr 348),
- Jerzym W. prowadzącym działalność gospodarczą jako Hurtownia Artykułów Przemysłowych „FARMAL” w Łomży, zawarta w dniu 01.04.2003r., obecnie nie realizowana, (karty od nr 349 do nr 352),

- V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o., w Wysogotowie, zawarta w dniu 01.04.2003r., obecnie nie realizowana, (karty od nr 353 do nr 356),
- Towarzystwem Jednolitych Cen „TIC” SA w Katowicach, zawarta w dniu 02.04.2003r., obecnie nie realizowana (karty od nr 357 do nr 360),
- „STOREX” Czernik, Śledziewski sp.j., w Olsztynie, zawarta w dniu 30.11.2004r., obecnie nie realizowana, (karty od nr 361 do nr 365).

Jak ustalono w toku postępowania, za wyjaśnieniami „Hajduki” SA (karta nr 215), od 10.04.2006r. w kontaktach z Partnerami handlowymi obowiązuje nowy wzór umowy dystrybucyjnej (karty od nr 202 do nr 204), w którym nie ma zapisu o obowiązującej Partnerów marży minimalnej. Od momentu wejścia w życie nowego wzoru umowy „Hajduki” SA nie podpisują już umów handlowych zawierających postanowienia o obowiązku stosowania marży minimalnej przy odsprzedaży ich wyrobów. Przedsiębiorca wyjaśnił, iż w związku z trudną sytuacją finansową firmy, od 2006r. sprzedaż odbywa się głównie na zasadach wymiany towarowej. Dlatego też wcześniej podpisane umowy handlowe i dystrybucyjne są praktycznie nie realizowane. Systematyczna realizacja sprzedaży prowadzona była do kwietnia 2007r. tylko z firmą „Castorama Polska” Sp. z o.o. oraz „GFK Operacje” Sp. z o.o.

Organ antymonopolowy zważył co następuje

I. a i b

Interes publicznoprawny

Zarówno zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów obowiązującej do dnia 20.04.2007r., jak i obecnie obowiązującej ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmian.), organ antymonopolowy podejmuje działania w przypadku podejrzenia naruszenia przez przedsiębiorców interesu publicznego konkurentów i (lub) konsumentów. Wobec powyższego warunkiem niezbędnym do oceny działania danego przedsiębiorcy w świetle ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest wykazanie, iż jego działania naruszyły interes publicznoprawny konkurentów i (lub) konsumentów. W ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów brak jest definicji ustawowej co należy rozumieć poprzez interes publicznoprawny. Dlatego też kryterium dokonywania oceny czy w danej sprawie został naruszony interes publicznoprawny jest nieostre. Jednakże na tle dotychczasowego orzecznictwa antymonopolowego, wykształconego co prawda w czasie obowiązywania poprzedniej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ale zachowującego swoją aktualność również obecnie, utrwalił się pogląd, iż naruszenie interesu publicznoprawnego ma miejsce wówczas gdy działaniami, będącymi przedmiotem postępowania, zagrożony jest interes ogólnospołeczny, co może mieć miejsce m.in. wówczas, gdy skutkiem określonych sprzecznych z przepisami ustawy działań, dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku (*E.Modzelewska-Wachal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wyd. Twigger. Warszawa 2002r.*). Przykładowo należy wskazać na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.05.2001r. (sygn. akt I CKN 1217/98), w którym to wyroku Sąd uznał, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów ma służyć ochronie interesu ogólnospołecznego (publicznego) polegającego na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego, tj. prowadzenia przez przedsiębiorców działalności w warunkach konkurencji oraz możliwości swobodnego podejmowania decyzji co do warunków prowadzenia tej działalności. Rynek taki może jednak funkcjonować prawidłowo tylko jeśli są zapewnione warunki powstania i rozwoju konkurencji. Jedynie w warunkach niezakłóconej konkurencji przedsiębiorcy i konsumenci mają gwarancję realizacji konstytucyjnej wolności gospodarczej i ochrony swoich praw. Istotą bowiem konkurencji jest współzawodnictwo przedsiębiorców w celu uzyskania przewagi na rynku, pozwalającej na osiągnięcie maksymalnych korzyści ekonomicznych ze sprzedaży towarów i usług oraz maksymalne zaspokojenie potrzeb konsumentów przy jak najniższej cenie. Decyduje o tym wolne i nieskrępowane działanie mechanizmów rynkowych w tym zapewnienie możliwości swobodnego podejmowania decyzji. Natomiast wszelkie formy uzgodnionych działań przedsiębiorców, których celem lub skutkiem jest ograniczenie wolności działalności gospodarczej uczestników rynków, jest naruszeniem reguł konkurencji i stanowi naruszenie przepisów ustawy.

Tym samym ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów chroni konkurencję jako zjawisko o charakterze instytucjonalnym. Za zagrożenie lub naruszenie konkurencji w tym rozumieniu należy uznać więc takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku gospodarczego, a więc gdy dotyczą konkurencji rozumianej nie jako sytuację pojedynczego przedsiębiorcy (konsumenta), lecz jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki. W takich przypadkach ingerencja organu antymonopolowego jest uzasadniona. Należy ponadto wskazać, iż przy ocenie czy doszło w danej sprawie do naruszenia interesu publicznoprawnego, nie należy poprzestać na zbadaniu ewentualnych negatywnych skutków bezpośrednich kontrahentów danego przedsiębiorcy. Ale niezbędne jest spojrzenie szersze, uwzględniające także to, w jaki sposób działania przedsiębiorstwa odbijają się na interesach konsumentów bezpośredniego kontrahenta przedsiębiorstwa, co może skutkować naruszeniem interesu publicznoprawnego. W tym kontekście w ocenie organu antymonopolowego porozumienie cenowe w tym pomiędzy producentem oraz jego Dystrybutorem (Partnerem Handlowym), zawsze wywołuje niekorzystne działania na rynku, zmniejszając ten rynek, ograniczając albo eliminując na nim konkurencję. Działania te naruszają więc interes ogólnospołeczny¹.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, iż warunkiem niezbędnym do oceny czy działania „Hajduki” SA oraz Partnerów handlowych, z którymi przedsiębiorca ten zawarł umowy handlowe dotyczące dalszej odsprzedaży

¹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.07.2003r. I CKN 496/01, Dz.Urz. UOKiK 2004/1/283.

jego wyrobów naruszają przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest wykazanie, że działania przedsiębiorców naruszyły interes publicznoprawny konkurentów i (lub) konsumentów.

Jak przedstawiono to na wcześniejszych stronach niniejszej decyzji, „Hajduki” SA w przypadku umów zawieranych z Partnerami, dotyczącymi dalszej odsprzedaży wyrobów tego przedsiębiorcy, co najmniej od 2003r. zawierały w umowach zapisy zobowiązujące Partnerów do sprzedaży wyrobów po cenach minimalnych. Powyższe zachowanie „Hajduki” SA, dotyczyło zdecydowanej większości Partnerów. Tym samym w ocenie organu antymonopolowego pomiędzy tymi przedsiębiorcami doszło do zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co szczegółowo uzasadniono na dalszych stronach tej decyzji.

Skutkiem zawartego porozumienia, przedsiębiorcy będący Partnerami „Hajduki” SA byli zobowiązani do stosowania określonych w umowach cen minimalnych przy sprzedaży wyrobów tego przedsiębiorcy i nie mogli w sposób samodzielny podejmować decyzji w sprawie wysokości cen sprzedawanych przez siebie wyrobów tj. poprzez stosowanie marż niższych niż określone w umowach handlowych z „Hajduki” SA. Tym samym „Hajduki” SA ograniczyły swobodę kształtowania przez Partnerów polityki cenowej na sprzedawane przez nich wyroby. Omawiana praktyka doprowadziła do ograniczenia konkurencji pomiędzy Partnerami, których pozbawiono możliwości swobodnego kształtowania cen sprzedawanych towarów, a w efekcie skutki takich działań odczuła nieograniczona liczba odbiorców tych przedsiębiorców oraz konsumentów. Wobec powyższego skutki zawarcia porozumienia przez „Hajduki” SA oraz ich Partnerów były odczuwalne dla nieograniczonej liczby uczestników rynku, co uzasadnia twierdzenie, iż w niniejszej sprawie został naruszony interes publicznoprawny konkurentów i konsumentów.

Oznacza to, iż porozumienie zawarte przez „Hajduki” SA oraz ich Partnerów może podlegać ocenie w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Rynek właściwy

Kolejnym warunkiem niezbędnym do oceny czy przedsiębiorcy, przeciwko którym wszczęto postępowanie naruszyli przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest zdefiniowanie rynku właściwego w tej sprawie, na którym doszło do zawarcia porozumienia.

Zgodnie z art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Tym samym elementami niezbędnymi do określenia rynku właściwego jest jego zdefiniowanie pod względem produktowym i geograficznym.

Rynek produktowy

Podstawowym kryterium wyznaczania rynku produktowego w danej sprawie jest zdefiniowanie towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości są uznawane przez nabywców za substytuty.

W ocenie organu antymonopolowego rynkiem produktowym w tej sprawie jest rynek wyrobów takich jak farby i lakiery oraz wyroby pomocnicze.

Farby i lakiery są wyrobami przemysłu chemicznego służącymi do pokrywania powierzchni powłokami w celach dekoracyjnych lub też w celu zabezpieczenia jej przed czynnikami zewnętrznymi np. korozją.

Pomimo tego, iż rynek właściwy definiowany jest zwykle przez organy ochrony konkurencji i konsumentów dosyć wąsko, tak aby został zidentyfikowany poziom konkurencji na rynku, to jednakże w niniejszej sprawie organ ustalił, iż rynek farb i lakierów należy uznać za jeden rynek produktowy. Prezes Urzędu na podstawie informacji uzyskanych w toku wspomnianego powyżej badania rynku od największych przedsiębiorców działających na rynku krajowym farb i lakierów ustalił, iż istnieje co prawda możliwość dokonania dalszej segmentacji farb i lakierów ze względu na ich przeznaczenie tj. na stosowane w budownictwie i przemyśle. Natomiast farby stosowane w budownictwie podzielić na stosowane wewnątrz i na zewnątrz pomieszczeń oraz ze względu na rodzaj powierzchni tj. np. do ścian, podłóg, drewna czy też metalu. Jednakże pomimo ograniczonej substytutywności poszczególnych rodzajów farb i lakierów, organ antymonopolowy z uwagi na to, iż ankietowani przedsiębiorcy wytwarzają farby i lakiery o różnym przeznaczeniu, które są następnie dystrybuowane w ten sam sposób, ustalił, iż w rozpatrywanej sprawie uzasadnione jest uznanie, że farby i lakiery stanowią jeden rynek produktowy. Podobne stanowisko zajęła Komisja Europejska, która w sprawie koncentracji ICI/Williams (decyzja z dnia 29.04.1998r., nr IV/M.1167) uznała, iż rynek farb i lakierów może stanowić jeden rynek produktowy, pomimo ich różnego przeznaczenia oraz ograniczonej substytutywności. Ponadto ze względu na takie czynniki jak podobne właściwości, procesy wytwarzania, produkowanie przez poszczególnych producentów farb i lakierów tego samego asortymentu farb, podobny marketing, te same kanały dystrybucji oraz możliwość produkowania poszczególnych rodzajów farb i lakierów w oparciu o te same maszyny i tym samym łatwość w przestawieniu się przez producentów z produkcji jednego rodzaju farby na inną, można uznać, iż poszczególne rodzaje farb i lakierów stanowią jeden rynek produktowy, i nie ma konieczności dokonywania dalszej segmentacji tego rynku. Stąd też organ antymonopolowy ustalił, iż uzasadnione jest w niniejszej sprawie przyjęcie, że wyroby te tworzą jeden rynek produktowy.

Ponieważ zapisy zawarte w umowach mówiące o obowiązku odsprzedaży wyrobów „Hajduki” SA po określonych w nich cenach minimalnych dotyczą wszystkich towarów produkowanych przez tego przedsiębiorcę, tak więc różnego rodzaju farb i lakierów oraz innych wyrobów używanych w trakcie malowania, takich jak np. rozpuszczalniki, czyli tzw. wyroby pomocnicze, które w trakcie pokrywania powłok używane są równolegle z farbami i lakierami, to na

potrzeby niniejszego postępowania organ antymonopolowy uznał, iż wszelkiego rodzaju farby i lakiery oraz wyroby pomocnicze należy uznać za jeden rynek produktowy. Przemawia za tym przede wszystkim oferowanie przez „Hajduki” SA swoim Partnerom łącznie wszystkich wyrobów. Jedynie od uznania Partnerów zależał zakres asortymentu, w jaki zaopatrywali się ci przedsiębiorcy tj. nabywanie jedynie farb i lakierów, czy też i innych wyrobów pomocniczych używanych w trakcie malowania. Stąd też oferowanie łącznie niezależnych formalnie towarów, uzasadnia ich traktowanie jako jeden rynek produktowy (*E.Modzelewska-Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i Konsumentów. Komentarz Wyd.Twigger. Warszawa 2002, str. 50*). Dlatego też zdaniem organu antymonopolowego uznanie dla potrzeb tego postępowania, iż farby i lakiery oraz wyroby pomocnicze tworzą jeden rynek produktowy, jest uzasadnione.

Za szerokim ujmowaniem tego rynku przemawia również orzecznictwo Komisji Europejskiej. Przykładowo w decyzjach Komisji (decyzja nr IV/M.009 - *Fiat Geotech/Ford New Holland*), za produktowy rynek właściwy została uznana dystrybucja traktorów, kombajnów oraz kosiarek, a zatem towarów funkcjonujących na różnych rynkach z punktu widzenia kupującego. Jednakże, skoro towary te są dystrybuowane przez tych samych dystrybutorów, Komisja uznała dalsze rozdrobnienie rynku za niecelowe. Podobnie również w sprawie *Linde AG/Fiat* (decyzja Komisji z 28.09.1992r.) uznano za jeden rynek produktowy dystrybucję samochodów, bez dalszej segmentacji rynku². Podobne stanowisko w kwestii określenia rynku właściwego zajął również organ antymonopolowy, który w jednej z decyzji uwzględniając szczebel obrotu, uznał za właściwy rynek produktowy dystrybucję kotłów grzewczych, mimo tego że z punktu widzenia finalnego odbiorcy rynek ten mógłby podlegać dalszej segmentacji³. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie od tej decyzji, podtrzymał ustalenia Prezesa Urzędu co do właściwego rynku produktowego w tej sprawie. Wskazał także, iż przy określaniu rynku produktowego należy m.in., obok towaru na nim oferowanego, wziąć pod uwagę fazę obrotu towarowego (zbyt, hurt, detal) oraz określić, w jakim zakresie uczestnicy rynku poddani są współzawodnictwu ze strony konkurencji⁴.

Stąd też organ antymonopolowy uznał w rozpatrywanej sprawie za uzasadnione uwzględnienie przy określaniu rynku produktowego, również fazy obrotu tymi wyrobami. Z uwagi na to, iż ustalanie ceny odsprzedaży wyrobów „Hajduki” SA odbyło się pomiędzy producentem farb a Partnerami nabywającymi hurtowo te wyroby, organ antymonopolowy uznał, iż rynkiem produktowym w tej sprawie jest rynek sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych.

Rynek geograficzny

Biorąc pod uwagę definicję rynku właściwego wynikającą z art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, rynkiem geograficznym właściwym w danej sprawie jest obszar na którym biorąc pod uwagę bariery dostępu do tego rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

W ocenie organu antymonopolowego rynkiem właściwym w niniejszej sprawie w ujęciu geograficznym dla farb, lakierów oraz wyrobów pomocniczych jest rynek krajowy, co potwierdza również przeprowadzone przez organ antymonopolowy postępowanie wyjaśniające w sprawie badania rynku farb i lakierów (RKT-401-02/06/MK). Co prawda część z badanych przedsiębiorców uznała, iż rynek farb i lakierów jest rynkiem co najmniej europejskim, gdyż na rynku tym działa wiele zagranicznych koncernów takich jak ICI, Akzo-Nobel, Sigma, Tikkurila oraz brak jest barier celnych wewnątrz krajów Unii Europejskiej utrudniających import tych towarów. Jednakże z przeprowadzonego przez organ antymonopolowy postępowania wyjaśniającego w sprawie badania rynku farb i lakierów wynika, iż zdaniem większości przedsiębiorców działających na rynku polskim produkcji i sprzedaży hurtowej tych wyrobów, rynek ten jest rynkiem krajowym. Wynika to jak wskazali w trakcie badania rynku ankietowani przedsiębiorcy z faktu, iż przed wprowadzeniem do obrotu na rynek polski farb i lakierów, istotne jest uzyskanie odpowiednich atestów i pozwoleń organów krajowych takich jak np. Polskiego Zakładu Higieny oraz uzyskania certyfikatu zgodności z Polską Normą lub Aprobaty Technicznej Instytutu Techniki Budowlanej.

Ponadto argumentem przemawiającym za tym, iż rynek farb i lakierów jest rynkiem krajowym przemawia strona popytowa tego rynku, gdyż zarówno tacy odbiorcy jak hipermarkety budowlane jak też i hurtownie chemiczne, w zdecydowanej większości zaopatrują się u rodzimych producentów. W części jest to z pewnością spowodowane tym, że finalni odbiorcy tj. konsumenci są przywiązani do rodzimych producentów działających od wielu lat na rynku polskim takich jak Polifarb Cieszyn-Wrocław SA (obecna nazwa SigmaKalon Cieszyn SA) i FFIL Śnieżka SA i których to wyroby od wielu lat cieszą się zaufaniem konsumentów, jak też niższymi cenami krajowych producentów.

Ostatecznie organ antymonopolowy uznał, iż rynek farb i lakierów a w szczególności szczebel sprzedaży hurtowej farb i lakierów wykazuje cechy rynku krajowego, za czym przemawia przede wszystkim przywiązanie konsumentów do krajowych marek oraz nabywanie zarówno przez sieci handlowe jak i hurtownie chemiczne farb i lakierów rodzimej produkcji.

Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Komisji Europejskiej. W decyzji z dnia 29.04.1998r. w sprawie koncentracji ICI/WILLIAMS (Case No IV/M.1167), Komisja nie przesądziła co prawda ostatecznie tej kwestii ale uznała, iż dla rynku farb i lakierów właściwym rynkiem geograficznym jest rynek krajowy z uwagi na relatywnie niską wymianę handlową pomiędzy krajami oraz różnice w wysokości cen w poszczególnych krajach.

Powyższe ustalenia odnoszą się również do wyrobów pomocniczych farb i lakierów, z uwagi przede wszystkim na to, iż każdy z producentów produkuje tego rodzaju wyroby równoległe do produkcji farb i lakierów i są one

² S. Gronowski, *Ustawa Antymonopolowa Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1999,

³ Decyzja Prezesa UOKiK z dnia 2 września 2004 r., nr RPZ 21/2004

⁴ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 marca 2006 r., sygn. akt XVII AmA 130/04

sprzedawane pakietowo tj. łącznie z farbami i lakierami, co potwierdza również treść umowy pomiędzy „Hajduki” SA a Partnerami.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia organ antymonopolowy uznał, iż rynkiem właściwym w tej sprawie jest rynek krajowy sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych.

Istota i skutki zawartego porozumienia

Stronom niniejszego postępowania został postawiony zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów, poprzez ustalanie pomiędzy „Hajduki” SA oraz wyszczególnionymi w punkcie I ppkt od nr 1 do 32 sentencji niniejszej decyzji przedsiębiorcami (Partnerami) w umowach handlowych dotyczących sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, cen sprzedaży tych towarów przez dystrybutorów, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 4 pkt 5 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez porozumienia rozumie się umowy zawierane między przedsiębiorcami lub związkami przedsiębiorców albo niektóre postanowienia tych umów, a także uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub też uchwały i inne akty zawiązków przedsiębiorców lub ich organów. Szczególnym rodzajem porozumień są porozumienia dystrybucyjne zawierane między przedsiębiorcami działającymi na różnych szczeblach obrotu, których celem jest zakup towarów dokonywany z zamiarem ich dalszej odsprzedaży.

Porozumienia takie są zakazane zgodnie z art. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jeśli ich celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie konkurencji. Tym samym ustawodawca przewidział, iż dla uznania porozumienia za ograniczające konkurencję nie jest konieczne wykazanie, że jego skutkiem było naruszenie reguł konkurencji. Wystarczające jest natomiast wykazanie, iż celem działań tych przedsiębiorców było naruszenie reguł konkurencji na rynku. Dla określenia celu porozumienia podstawowe znaczenie ma obiektywny cel umowy, a nie subiektywne wyobrażenia jej stron o celach czy motywach działania. Oznacza to, iż zakazane są nie tylko porozumienia, których skutkiem jest naruszenie reguł konkurencji ale również i wzajemne uzgodnienia przedsiębiorców, którzy stawiają sobie za cel ograniczenie konkurencji. Nie ma przy tym znaczenia czy cel ten został osiągnięty. Wystarczające jest natomiast, aby zamiarem przedsiębiorców była rezygnacja ze swej suwerenności decyzyjnej lub jej części. Bez znaczenia również dla stwierdzenia zawarcia przez przedsiębiorców porozumienia, jest czy na skutek jego zawarcia wystąpiły skutki antykonkurencyjne oraz czy doszło do zrealizowania zawartego porozumienia przez jego uczestników. Okoliczności te mogą mieć wpływ na wymiar kary pieniężnej nałożonej przez organ antymonopolowy na uczestników porozumienia, ale nie mają wpływu na stwierdzenie bądź też niestwierdzenie istnienia takowego porozumienia.

Trybunał Sprawiedliwości wielokrotnie w swoich orzeczeniach zajmował stanowisko, iż ustalanie przez uczestników porozumienia ogólnie obowiązujących cen, nawet gdy ceny te nie są stosowane w praktyce stanowi naruszenie zasad konkurencji, jeżeli ich celem jest naruszenie konkurencji.⁵

Podobnie również Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r. uznał, iż stwierdzenie wskazanej w art. 5 ustawy z dnia 15.12.2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów praktyki następuje w drodze wykazania wspólnych uczestnikom porozumienia zachowań, nawet jeżeli na rynku nie ujawniają się antykonkurencyjne skutki takiego działania.⁶

Tak więc, dla stwierdzenia zarzucanej praktyki decydujące znaczenie ma sam fakt ustalenia cen, nie zaś to, czy były one rzeczywiście stosowane przez przedsiębiorców działających na rynku.

Zdaniem organu antymonopolowego dla stwierdzenia naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 1 nie ma również istotnego znaczenia czy doszło do ograniczenia czy eliminacji konkurencji, skoro już sam cel zawarcia porozumienia może stanowić o nielegalności porozumienia⁷. Nawet jeśli nie obserwowano stosowania w praktyce ustalonych cen, sam fakt istnienia dokumentów ustalających taki stan rzeczy ma na celu ograniczenie konkurencji. Natomiast jeśli celem porozumienia jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji to nie ma potrzeby brać pod uwagę rzeczywistych skutków porozumienia.⁸ Wystarczający dla stwierdzenia praktyki jest antykonkurencyjny zamiar stron.

Porozumienia ograniczające konkurencję zarówno w prawie konkurencji jak i w orzecznictwie organów ochrony konkurencji, uznawane są za jedne z najcięższych naruszeń tego prawa, zniekształcające konkurencję na rynku lub też zmierzające do jej zniekształcenia i oddziałującymi niekorzystnie na uczestników rynku tj. nie tylko na strony porozumienia ale i na ich kontrahentów. Poprzez zawarcie niedozwolonego porozumienia, konkurenci pozbawiają się możliwości posiadania swobody decyzyjnej, jaka istnieje gdy mechanizmy konkurencji działają w sposób nieskrępowany. Natomiast konsumenci zostają pozbawieni możliwości wyboru na rynku najkorzystniejszej oferty.

Porozumienia te mogą być zarówno porozumieniami poziomymi tj. zawieranymi przez konkurentów, jak i pionowymi czyli zawieranymi przez przedsiębiorców działających na różnych szczeblach obrotu towarowego. Do porozumień pionowych zalicza się w szczególności porozumienia dystrybucyjne, zawierane przez producentów lub importerów z odbiorcami, których skutkiem może być np. ograniczenie dostępu do rynku innym przedsiębiorcom czy też ustalanie cen odsprzedaży.

⁵ Np. Wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 11 lipca 1989r. w sprawie 246/86 S.C.Belasco i inni p-ko Komisji Wspólnot Europejskich (Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej .orzecznictwo. Tom 1. orzeczenia ETS z lat 1962-1989, str. 488), z dnia 17 października 1972r. w sprawie 8/72 Vereeniging van Cementhandelaren p-ko Komisji („Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej. Orzecznictwo. Orzeczenia ETS z lat 1962-1989, str. 138).

⁶ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 7 listopada 2005 r. XVII Ama 26/04

⁷ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 marca 2004 r. sygn.: XVII Ama 40/02

⁸ Podobne stanowisko przyjął Prezes Urzędu w decyzji nr RPZ 23/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r.

Przykładowy wykaz zachowań przedsiębiorców na rynku, które mogą być uznane za porozumienia ograniczające konkurencję zawiera art. 6 ust. 1 w pkt od 1 do pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednym z najcięższych rodzajów porozumień są porozumienia cenowe, które w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane są na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem zakazane są w szczególności porozumienia, polegające na ustalaniu bezpośrednio lub pośrednio cen sprzedaży. Ten rodzaj porozumień był również zakazany na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 obowiązującej do dnia 20.04.2007r. ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst. jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zmian. Dz.U. z 2006r. Nr 157, poz. 1119, Dz.U. Nr 170, poz. 1217, Dz.U. Nr 249, poz. 1834).

Ceny są elementem umowy na ogół najsilniej oddziałującym na relacje konkurencyjne pomiędzy przedsiębiorcami, a zarazem wpływającymi na atrakcyjność oferty dla konsumentów. Nieskrępowana i niezakłócona konkurencja cenowa pomiędzy przedsiębiorcami pozwala na utrzymanie cen na poziomie możliwym do zaakceptowania zarówno dla konkurentów jak i dla konsumentów. Wymusza ponadto na przedsiębiorcach podejmowanie działań zmierzających do racjonalizacji wysokości kosztów oraz wzrostu efektywności. Dlatego też prawo konkurencji jak i orzecznictwo organów zajmujących się ochroną konkurencji, kładzie szczególny nacisk na wykrywanie tego rodzaju porozumień na rynku.

W myśl tego przepisu zakazane jest nie tylko ustalanie cen, ale także i ich elementów, tj. np. marż handlowych, wszelkich narzutów do cen, rabatów, upustów jak i innych składników kalkulacyjnych ceny mających wpływ na ostateczny poziom cen. Przy czym zakazane są porozumienia cenowe mające na celu ustalenie konkretnego poziomu cen, jak i cen minimalnych tj. takich poniżej, których przedsiębiorcy będący stronami porozumienia nie mogą stosować w relacjach z kontrahentami.

Porozumienia cenowe są zakazane zarówno wtedy gdy są zawierane przez konkurentów jak i przez przedsiębiorców działających na różnych szczeblach obrotu (tzw. porozumienia wertykalne-pionowe) o ile mają potencjalny lub rzeczywisty wpływ na konkurencję. Typowym przykładem tego rodzaju praktyki jest ustalanie pomiędzy przedsiębiorcami działającymi na różnych szczeblach obrotu minimalnych cen odsprzedaży lub też minimalnych marż należnych dystrybutorowi, gdyż ogranicza to możliwość reagowania przez tego dystrybutora na impulsy rynkowe, a w efekcie znieszcza działanie mechanizmów konkurencji. Należy zauważyć, iż prawidłowo funkcjonujący system konkurencji wywiera również wpływ na konsumentów, tworzy bowiem na nim możliwość dokonywania racjonalnych wyborów produktów, które najlepiej zabezpieczają potrzeby konsumenta. Natomiast zakłócenie systemu konkurencji poprzez np. niedozwolone porozumienia cenowe powoduje, że ceny kształtują się na wyższym poziomie niż wynikałoby to z wolnorynkowej gry popytu i podaży. W wyniku porozumień, ceny produktów ulegają sztuczemu podwyższeniu z oczywistą szkodą dla konsumenta. Celem zakazu porozumień cenowych jest zatem oprócz maksymalizacji efektywności działań ekonomicznych, ochrona interesów konsumentów. Dla konsumentów konkurencja oznacza bowiem bogatszą ofertę, niższe ceny i wyższą jakość towarów i usług.

Jednakże warunkiem niezbędnym do stwierdzenia przez organ antymonopolowy, iż określone przedsiębiorcy zawarły niedozwolone porozumienie ograniczające konkurencję o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest wykazanie, iż porozumienie to nie podlega wyłączeniu z zakazu porozumień ograniczających konkurencję, na podstawie przepisów tej ustawy.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do porozumień o jakich mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, nie stosuje się wyłączeń o jakich mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy.

Ponadto art. 8 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wyłączyć określone rodzaje porozumień spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję. Podobne uregulowania zawierał również art. 7 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 15.12.2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów. W dniu 13.08.2002r. zostało wydane na podstawie art. 7 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 15.12.2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13.08.2002r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. Nr 142, poz. 1189), obowiązujące do dnia 31.12.2007r. Natomiast od dnia 01.01.2008r. obowiązuje rozporządzenie z dnia 19.11.2007r. w sprawie wyłączenia niektórych rodzajów porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. Nr 230, poz. 1691). Jednakże zarówno w myśl § 10 ww. rozporządzenia z 2002r. jak i § 7 rozporządzenia z 2007r., wyłączenia określonych porozumień spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, nie stosuje się do porozumień wertykalnych, które bezpośrednio lub pośrednio, samodzielnie lub w powiązaniu z innymi okolicznościami zależnymi od stron tych porozumień, mają na celu lub powodują ograniczenie prawa nabywcy do ustalania cen sprzedaży poprzez narzucanie przez dostawcę m.in. minimalnych cen sprzedaży towarów objętych porozumieniem. Zawarcie w umowie tego rodzaju ograniczenia jest tzw. klauzulą niedozwoloną. Ustalanie zatem pomiędzy producentem (dostawcą) danych dóbr a dystrybutorem cen minimalnych, czyli cen poniżej, których dany towar nie może być sprzedawany lub też cen sztywnych, czyli cen o ustalonej wysokości, jest z mocy prawa zakazane i stanowi jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji.

Powyższe oznacza, iż ustalanie przez strony porozumienia cen minimalnych odsprzedaży towarów, nie podlega wyłączeniu na podstawie przepisów aktualnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, rozporządzenia z dnia 13.08.2002r. jak i rozporządzenia z dnia 19.11.2007r.

Wobec powyższego zawarte porozumienie pomiędzy „Hajduki” SA a jego Partnerami, może podlegać ocenie w świetle przepisu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ocena czy bezpośrednio ustalanie w umowach handlowych zawieranych przez „Hajduki” SA z Partnerami, cen sprzedaży przez Partnerów wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez tego przedsiębiorcę, jest niedozwolonym porozumieniem ograniczającym konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych i stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jak wskazano to w opisie stanu faktycznego, „Hajduki” SA zobowiązywały swoich Partnerów w umowach handlowych obowiązujących w 2006r. i/lub 2007r. do sprzedawania wyrobów „Hajduki” SA z minimalną marżą od cen zakupu wyrobów tego przedsiębiorcy. W przypadku odbiorców hurtowych i sieci detalicznych marża ta wynosiła najczęściej (...)% , natomiast dla odbiorców detalicznych (...)% . Marży minimalnej nie określono jedynie w przypadku SOLIDIUM Sp. z o.o. w Katowicach. W umowie z tym przedsiębiorcą określono jednakże, iż sprzedaż detaliczna wyrobów „Hajduki” SA powinna odbywać się w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu (karta nr 176). Natomiast w przypadku innego przedsiębiorcy tj. P.W., B.W. PHU „EFEKT” w Kietrze, marże minimalne były ustalone w innej wysokości (karta nr 264).

Ponadto zgodnie z uregulowaniami umów, sprzedaż detaliczna wyrobów „Hajduki” SA powinna się odbywać w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu. „Hajduki” SA zastrzegły sobie również prawo wglądu do faktur wystawionych przez Partnera w zakresie sprzedaży jego wyrobów. Umowy przewidywały, iż w przypadku nie stosowania się przez Partnera do uregulowań dotyczących odsprzedaży wyrobów „Hajduki” SA po cenach minimalnych określonych w pkt 2.7.5 umów, przedsiębiorca ten może zastosować kary umowne takie jak: pisemne upomnienie Partnera, odebranie przysługującego mu rabatu czy nawet zerwanie umowy.

Oznacza to, iż „Hajduki” SA w umowach z Partnerami ustaliły, iż przedsiębiorcy nie mogą dokonywać sprzedaży wyrobów, po cenach niższych niż wskazana w umowach marża minimalna doliczona do cen zakupu. Co prawda w przypadku jednego przedsiębiorcy „Hajduki” SA nie wskazały w umowie konkretnej wysokości marży, lecz również w tej umowie tak jak i w przypadku umów z pozostałymi Partnerami, zawarty został zapis, iż sprzedaż detaliczna wyrobów „Hajduki” SA powinna odbywać się w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu.

Dowodzi to, iż w umowie handlowej zawartej z Partnerami, „Hajduki” SA zobowiązując Partnerów do sprzedawania ich wyrobów z wskazaną w nich marżą minimalną od cen zakupu oraz wskazując, iż sprzedaż detaliczna powinna odbywać się po cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu, ustaliły w rzeczywistości wysokość cen minimalnych sprzedaży ich wyrobów. Tym samym na skutek zawartego porozumienia przedsiębiorcy ci nie mogli sprzedawać wyrobów „Hajduki” SA odbiorcom hurtowym i detalicznym po cenach niższych niż wskazane w umowach handlowych. Sprzedaż wyrobów „Hajduki” SA po cenach niższych niż wskazane w umowach, mogłaby spowodować utratę rabatu a nawet jej rozwiązanie. Należy również wskazać iż „Hajduki” SA w celu zapewnienia sobie pewności co do stosowania się partnerów do zapisów umownych, zastrzegły sobie w umowie prawo wglądu do faktur wystawionych przez Partnera. Powyższe uregulowania umowne w ocenie organu antymonopolowego dowodzą niezbicie, iż pomiędzy „Hajduki” SA oraz Partnerami handlowymi, poprzez zawarcie umowy handlowej kwestionowanego zapisu, doszło do ustalania cen minimalnych odsprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, co jest porozumieniem ograniczającym konkurencję o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Podobnie również Trybunał Sprawiedliwości w swoim wyroku stwierdził⁹, iż z samej swej istoty porozumienie ustalające cenę minimalną na towar (...) zmierza do zniekształcenia konkurencji na tym rynku.

Zawarcie porozumienia dało „Hajduki” SA pewność co do wysokości cen minimalnych sprzedaży ich wyrobów odbiorcom hurtowym i detalicznym oraz zagwarantowało adekwatne marże na dalszych etapach dystrybucji.

Natomiast Partnerzy podpisując umowy handlowe zawierające takowe zapisy, zrezygnowali ze swobody ustalania stosowanych przez siebie cen gdyż nie mogli sprzedawać wyrobów „Hajduki” SA z marżą poniżej poziomu określonego w umowie oraz odbiorcom detalicznym poniżej cen fabrycznych. Mogli stosować jedynie marżę określoną w umowie lub też marżę wyższą. Tym samym została im ograniczona możliwość swobodnego ustalania cen sprzedawanych przez siebie wyrobów tego przedsiębiorcy oraz zdolność do bezpośredniego kształtowania w relacji z nabywcą, cen sprzedawanych przez siebie produktów. Zawarte porozumienie uniemożliwiło tym przedsiębiorcom nieograniczone reagowanie na zaistniałą sytuację na rynku, dostosowywania stosowanych przez siebie cen w zależności od posunięć cenowych konkurentów. Należy również wskazać, iż Trybunał Sprawiedliwości w swoim orzecznictwie uznał, iż pozbywanie dystrybutorów wszelkiej swobody działania, jak ma to miejsce w przypadku ustalenia cen sprzedaży (...) jest porozumieniem ograniczającym konkurencję. ETS wskazał, iż narzucanie cen odsprzedaży czyni niemożliwym wprowadzenie metod sprzedaży pozwalających na zaopatrywanie konsumentów na warunkach bardziej korzystnych, co potwierdza uczestnictwo w porozumieniu ograniczającym konkurencję.¹⁰

Z drugiej strony natomiast zawarte porozumienie spowodowało, iż Partnerzy z dużą dozą prawdopodobieństwa mogli przewidzieć wysokość stosowanych cen przez innych przedsiębiorców sprzedających wyroby „Hajduki” SA. Skutkiem czego doszło do ograniczenia rywalizacji cenowej na sprzedaż wyrobów „Hajduki” SA, czyli nastąpiło ograniczenie tzw. konkurencji „wewnątrzmarkowej”. „Ustalanie cen, nawet tych, które tylko stanowią cel, wpływa na konkurencję, ponieważ takie docelowe ceny umożliwiają wszystkim uczestnikom kartelu przewidywanie z dużą dozą pewności, jaka będzie polityka cenowa ich konkurentów”¹¹. W ocenie organu antymonopolowego tego rodzaju porozumienia cenowe powodują bezpośrednie ingerowanie w istotne mechanizmy konkurencji na rozpatrywanym rynku. Jak orzekł to Sąd Pierwszej Instancji w jednym ze swoich wyroków¹² przedsiębiorcy wyrażając wspólny zamiar stosowania danego poziomu cen dla swoich towarów, porzucają swoją niezależną politykę cenową, a przez to naruszają reguły konkurencji. Oznacza to, iż każdy z Partnerów „Hajduki” SA powinien mieć nieograniczoną możliwość swobodnego kształtowania wysokości stosownych przez siebie marż a w konsekwencji także i cen. Przedsiębiorcy powinni mieć możliwość swobodnego wyboru wysokości stosowanej marży bądź też czy chcą z niej zrezygnować. Natomiast uczestnicząc w tym porozumieniu ograniczyli możliwość swobodnego kształtowania przez siebie wysokości

⁹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30.01.1985r. w sprawie 123/83 Bureau National Interprofessionel du Cognac (...) (Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej. Orzecznictwo. Orzeczenia ETS z lat 1962-1989 str. 366).

¹⁰ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 stycznia 1984r. w połączonych sprawach 43 i 63/82 De Vereeniging (...) p-ko Komisji („Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej. Orzecznictwo. Orzeczenia ETS z lat 1962-1989, str. 337).

marż a tym samym i cen sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA. Tym samym nie tylko celem ale i skutkiem porozumienia było istotne ograniczenie konkurencji cenowej pomiędzy Partnerami „Hajduki” SA, gdyż uniemożliwiło tym przedsiębiorcom sprzedaż wyrobów tego przedsiębiorcy, poniżej cen określonych w umowach handlowych i tym ograniczyło możliwość swobodnego kształtowania cen wyrobów.

Należy również wskazać, iż wprowadzenie cen minimalnych powoduje, że ceny na dany produkt są wyższe, aniżeli w warunkach niezakłóconej konkurencji, inaczej bowiem nie byłoby ekonomicznego uzasadnienia ich wprowadzenia. Stąd też ceny stosowane przez Partnerów nie poddane mechanizmom konkurencji kształtowały się na dalszych etapach obrotu na poziomie wyższym, niż w przypadku podania ich swobodnej grze rynkowej przedsiębiorców. Tym samym ujemne skutki zawarcia porozumienia były przede wszystkim odczuwalne dla odbiorców Partnerów „Hajduki” SA tj. hurtowni, sklepów i innych odbiorców, którzy byli zmuszeni do zakupu towarów tego przedsiębiorcy po ustalonych pomiędzy stronami porozumienia cenach. Skutkiem czego również ceny uiszczane przez finalnych odbiorców tj. konsumentów, były na wyższym poziomie niż w przypadku poddania ich regulacji mechanizmów konkurencji.

Organ antymonopolowy odnosząc się natomiast do zarzutów przedstawionych przez strony w ustosunkowaniu się do wszczęcia postępowania, pragnie podkreślić, że argumenty podniesione w ich pismach nie mogą usprawiedliwiać zawarcia porozumienia.

Należy przede wszystkim wskazać, iż trudna sytuacja finansowa „Hajduki” jak też i obecny stan upadłości tego przedsiębiorcy, nie mogą usprawiedliwiać stosowania niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję oraz jego zainicjowania. Przedsiębiorca ten od wielu lat jest profesjonalnym uczestnikiem rynku i powinien zdawać sobie sprawę z uregulowań i ograniczeń jakie nakłada na niego jak i na każdego innego przedsiębiorcę ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów.

Niektóre ze stron postępowania wskazywały, iż nie zdawały sobie sprawy z tego, że uregulowania zawarte w umowach handlowych zawierają postanowienia niezgodne z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Dlatego też na zasadzie przystąpienia zawarli umowy, których treść została opracowana przez „Hajduki” SA. Organ antymonopolowy pragnie przede wszystkim wskazać, iż brak wiedzy o tym, że ustalanie cen odsprzedaży jest działaniem bezprawnym, nie może usprawiedliwiać działań przedsiębiorców. Należy mieć na uwadze, iż zgodnie z art. 83 Konstytucji RP każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, takich jak uczestnicy niniejszego postępowania. Podmioty profesjonalnie działające na rynku powinny być przewidzieć, że podejmowane przez nie działania mogą być uznane przez organ antymonopolowy za niezgodne z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Organ antymonopolowy pragnie również wskazać, iż co prawda wzór umowy dystrybucyjnej został opracowany przez „Hajduki” SA i był stosowany generalnie dla zdecydowanej większości Partnerów, jednakże przedsiębiorcy podpisując umowy z tym przedsiębiorcą mieli możliwość zapoznania się z ich treścią, a podpisując je zaakceptowali warunki na jakich miała odbywać się współpraca handlowa pomiędzy przedsiębiorcami. Należy również wskazać, iż przedsiębiorcy nie zdystansowali się od treści umów, co jedynie potwierdza ich udział w porozumieniu. W opinii Prezesa Urzędu przyzwolenie na zawarcie porozumienia może mieć również charakter milczący. Przedsiębiorca, który ewidentnie nie uczestniczy w niezgodnym z prawem porozumieniu powinien dowieść, że otwarcie zdystansował się od owego porozumienia. Jak zauważył Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 10 maja 2006 r.: „porozumieniem jest także faktyczne stosowanie się do reguł określonych przez inne podmioty. Postępujące w ten sposób podmioty działają w sposób uzgodniony, a nie wynikający z rynkowej konieczności. Przedsiębiorca który nie tylko otwarcie nie dystansuje się od porozumienia, które ma na celu zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji, ale wręcz stosuje się do jego treści, staje się jego rzeczywistym uczestnikiem. Stwarza w ten sposób, przynajmniej wrażenie, że jego nastawienie jest analogiczne jak konkurentów”¹³. Podobne stanowisko zajął Sąd Pierwszej Instancji, który w jednym z wyroków¹⁴ rozpatrującym odwołanie od decyzji Komisji Europejskiej uznał, iż porozumienie opiera się na istnieniu zgodności i chęci przynajmniej dwóch stron. Dalej w wyroku tym Sąd uznał, iż jednostronna decyzja przedsiębiorstwa dotycząca jego zachowania nie jest porozumieniem o ile nie uzyska wyraźnej lub domyślnej zgody dystrybutorów na zachowanie producenta. Tym samym Partnerzy handlowi podpisując umowę zaproponowaną im przez „Hajduki” SA zaakceptowali warunki tej umowy i dobrowolnie przystąpili do porozumienia.

Niektóre ze stron niniejszego postępowania powołały się również na okoliczność, iż pomimo zapisów zawartych w umowie dystrybucyjnej mówiących o obowiązku stosowania cen minimalnych w rzeczywistości nie stosowali się do zapisów w tych umowach i dokonywali sprzedaży poniżej określonych w nich cenach minimalnych lub też w ogóle nie realizowali tej umowy ze względu na brak interesującego asortymentu lub też brak zainteresowania rynku wyrobami tego przedsiębiorcy. W ocenie organu antymonopolowego powyższa okoliczność może jedynie wpłynąć na wysokość nałożonej na przedsiębiorców kary pieniężnej, lecz nie może świadczyć o tym, iż nie uczestniczyli oni w zawartym

¹¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 października 1972r. w sprawie 8/72 Vereeniging van Cementhandelaren p-ko Komisji („Prawo konkurencji Wspólnoty Europejskiej. Orzecznictwo. Orzeczenia ETS z lat 1962-1989, str. 138).

¹² Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2003r. w sprawie T-224/00 Archer Daniels (...) p-ko Komisji (zb. Orz. 2003, II-2597).

¹³ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 maja 2006 r. XVII AmA 13/05

¹⁴ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 03.12.2003r. w sprawie T-208/01 Volkswagen AG p-ko Komisji (zb.orz. 2003, II-5141)

porozumieniu, gdyż jak wykazano to powyżej, zakazane są porozumienia, których także celem a nie tylko skutkiem jest ograniczenie konkurencji.

Ponadto jak wskazała Komisja w decyzji w sprawie przeciwko *Yamaha*, stwierdzającej uczestnictwo tego przedsiębiorcy w porozumieniu ograniczającym konkurencję, okoliczność, iż nie wszyscy z dystrybutorów stosują się do cen „rekomendowanych”, które faktycznie są cenami minimalnymi nie oznacza, że w danym przypadku nie ma naruszenia reguł konkurencji. Fakt istnienia w danym dokumencie klauzuli ograniczającej bezpośrednio lub pośrednio swobodę dystrybutora do ustalania cen odsprzedaży już samo w sobie jest naruszeniem konkurencji.¹⁵

Jak zauważył również Sąd Pierwszej Instancji w wyroku z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie *Dr Hans Heubach GmbH & Co. KG v. Commission* dotyczącym odwołania od decyzji Komisji w sprawie uczestnictwa tego przedsiębiorcy w kartelu, z faktu, że przedsiębiorstwa dokonywały sprzedaży poniżej cen odniesienia, nie można wywieść, że porozumienie nie wywołało negatywnych skutków. Korzyść uczestników zmywy wynikała z wzajemnej wiedzy o stanowisku w przedmiocie cen, co niemalże w całości zlikwidowało wzajemną niepewność w relacjach handlowych w szczególności w zakresie stosowania minimalnej marży.¹⁶

Organ antymonopolowy pragnie również wskazać, iż nie może świadczyć o nie realizowaniu tego porozumienia sprzedaż wyrobów „Hajduki” SA po cenach wyższych niż ceny o jakich mowa w umowach dystrybucyjnych, gdyż umowy nie zakazywały stosowania cen wyższych lecz niższych.

Należy również podkreślić, iż sam fakt braku kontroli ze strony „Hajduki” SA co do wysokości cen stosowanych przez Partnerów, czy też brak wyciągania konsekwencji za stosowanie cen w wysokości innej niż w umowie nie oznacza, iż porozumienie to rzeczywiście nie zostało przez przedsiębiorców zawarte. Trybunał Sprawiedliwości w jednym z wyroków¹⁷ uznał, iż istnienie porozumienia nie musi zakładać istnienia systemu monitorowania i sankcji. Natomiast w rozpatrywanej sprawie umowy handlowe zawarte przez „Hajduki” SA z Partnerami zawierały zapisy mówiące o możliwości wglądu „Hajduki” SA do faktur wystawionych przez Partnerów. Tym samym co najmniej teoretycznie istniała możliwość monitoringu przez „Hajduki” SA wysokości cen stosowanych przez Partnerów, co czyni praktykę stosowaną przez tego przedsiębiorcę za szczególnie naganną. Ponadto należy mieć na uwadze, iż każdy z Partnerów miał świadomość, nie tylko możliwość monitoringu cen przez „Hajduki” SA ale również, iż niezastosowanie się do zapisów w umowie mogło spowodować utratę rabatu, a nawet rozwiązanie umowy. Tym samym Partnerzy podejmując decyzję o wysokości stosowanych cen musieli brać pod uwagę kwestionowane przez organ antymonopolowy zapisy w umowach, co jest wystarczającą przesłanką do uznania, iż przedsiębiorcy ci musieli być świadomi tych zapisów i rzeczywiście byli uczestnikami porozumienia.

W ocenie organu antymonopolowego nie można również uznać, iż przedsiębiorcy przystępując do porozumienia działali w stanie tzw. „wyższej konieczności”. Należy mieć na uwadze, iż przedsiębiorcy ci nie musieli przystępować do porozumienia i zgadzać się na warunki umowy zaproponowane im przez „Hajduki” SA. Przystąpienie do porozumienia było spowodowane jedynie ze strony Partnerów zamiarem posiadania w swojej ofercie wyrobów tego przedsiębiorcy.

Organ antymonopolowy pragnie również odnieść się do stanowiska niektórych z Partnerów, uważających, iż w świetle ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest jedynie ustalanie cen maksymalnych, natomiast nie jest zakazane ustalanie ceny minimalnej. Organ antymonopolowy pragnie wskazać, iż nie można zgodzić się z takim stanowiskiem. Co prawda art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazuje ustalania cen sprzedaży i nie precyzuje ustalanie jakich cen jest zakazane. Jednakże § 7 rozporządzenia z dnia 19 listopada 2007r. w sprawie wyłączenia niektórych rodzajów porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję precyzuje, iż zakazane jest ustalanie cen minimalnych lub o określonej wysokości. Podobne uregulowania zawierało obowiązujące wcześniej rozporządzenie z 2002r. Tym samym zakazane w świetle ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest ustalanie cen odsprzedaży o określonej wysokości lub też cen minimalnych. „...Taka formuła cen (marż) ogranicza w istotnym stopniu możliwość reagowania przez dystrybutora na impulsy rynkowe, a co za tym idzie, zniekształca działanie mechanizmów konkurencji...” (Elżbieta Modzelewska-Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Twigger. Warszawa 2002r. str. 73), gdyż uniemożliwia danemu przedsiębiorcy oferowanie towarów po cenach korzystniejszych niż jego konkurencji, co ogranicza konkurencję na rynku.

Organ antymonopolowy pragnie się również odnieść do stanowiska jednej ze stron postępowania, twierdzącej iż nie można mówić o zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję, gdyż przedsiębiorca ten nie wiedział z jakimi przedsiębiorcami „Hajduki” SA zawarły umowy handlowe oraz jakiej treści, stąd też brak jest podstaw do stwierdzenia zawarcia przez tego przedsiębiorcę porozumienia o jakim mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W ustosunkowaniu się do powyższego organ antymonopolowy pragnie przede wszystkim wskazać, iż zarzucane „Hajduki” SA oraz ich Partnerom handlowym porozumienie jest porozumieniem pionowym tj. porozumieniem pomiędzy producentem farb i lakierów oraz jego dystrybutorami a nie porozumieniem poziomym pomiędzy poszczególnymi dystrybutorami. Na skutek porozumienia, Partnerzy nie mogli stosować cen niższych niż wskazane w umowie handlowej przez „Hajduki” SA, której to wzór został opracowany przez tego przedsiębiorcę. Skutkiem czego możliwe było przewidzenie z dużą dozą prawdopodobieństwa, jaki poziom cen są zobowiązani stosować również inni Partnerzy „Hajduk”, co ograniczyło tzw. konkurencję „wewnątrzmarkową” na wyroby tego przedsiębiorcy.

Należy również wskazać, iż nie można uznać, za uzasadnione stwierdzenie jednego z Partnerów, iż nie znał listy pozostałych dystrybutorów „Hajduki” SA. Przede wszystkim konieczne jest wskazanie, że informacja o tym którzy przedsiębiorcy byli również Partnerami „Hajduki” SA nie jest konieczna, gdyż przedsiębiorca podpisując umowę według

¹⁵ Decyzja w sprawie *Yamaha* (COMP/37.975/PO)

¹⁶ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie *Dr Hans Heubach GmbH v. Commission* (T-64/02),

¹⁷ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 stycznia 2004r. w sprawie C-2/01 P i C-3/01 P *Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV p-ko Komisji Europejskiej* (zbi. Orz. 2004, I-23).

opracowanego wzorca, może z dużym prawdopodobieństwem przewidzieć, że również inni Partnerzy sprzedający wyroby „Hajduki” SA, zostali zobowiązani do sprzedaży wyrobów tego przedsiębiorcy po określonej w umowie cenie minimalnej. Przesłanka ta jest wystarczającą podstawą do stwierdzenia, iż kwestionowany zapis spowodował ograniczenie konkurencji „wewnątrzmarkowej”. Na marginesie należy jedynie wspomnieć, iż informacja o wykazie Partnerów „Hajduki” SA jest również dostępna na stronie internetowej tego przedsiębiorcy.

Stąd też biorąc pod powyższe ustalenia pod uwagę organ antymonopolowy zawarcie porozumienia o jakim mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznał za udowodnione.

Zgodnie z art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli organ antymonopolowy stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 6 tej ustawy, wydaje decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i nakazuje zaniechanie jej stosowania. Jednocześnie art. 11 ust. 2 przedmiotowej ustawy stanowi, że powyższej decyzji nie wydaje się w przypadku, gdy zachowanie rynkowe przedsiębiorcy przestało naruszać zakazy określone w art. 6 ww. ustawy. Organ antymonopolowy wydaje w takim przypadku decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i stwierdza zaniechanie jej stosowania.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy jak wykazano powyżej, zachodzą przesłanki pozwalające na stwierdzenie, iż przedsiębiorcy, którym postawiono zarzut zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję naruszyli art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jak ustalił organ antymonopolowy, część z umów handlowych zawartych pomiędzy „Hajduki” SA a Partnerami, obecnie już nie obowiązuje. Mianowicie „Hajduki” SA w 2006r. wypowiedziały część z umów handlowych zawartych ze swoimi Partnerami, natomiast w pojedynczych przypadkach ważność umów wygasła w 2008r. Pozostałe umowy nadal obowiązują, pomimo tego, iż „Hajduki” SA oraz drugie strony umów, w większości ich nie realizują, czyli nie dokonują transakcji handlowych pomiędzy sobą. Jednakże nawet w przypadku braku realizacji umów, ich zapisy formalnie nadal obowiązują. Oznacza, iż porozumienie to trwa nadal i tym samym w przypadku przedsiębiorców o jakich mowa w pkt I.a sentencji niniejszej decyzji uzasadnione było nakazanie zaniechania stosowania zarzucanej praktyki na podstawie art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Natomiast jak ustalono na podstawie informacji i dokumentów złożonych przez „Hajduki” SA w pozostałych przypadkach, w 2006r. oraz w 2008r, zostały rozwiązane umowy handlowe z datą wskazaną na tych umowach. Wyszczególnienie przedsiębiorców z którymi zostały wypowiedziane umowy handlowe oraz data rozwiązania umów, zostało wskazane w niniejszej decyzji w części opisującej stan faktyczny. Oznacza to, iż z datą wskazaną w pkt I.b sentencji niniejszej decyzji, „Hajduki” SA oraz przedsiębiorcy wymienieni w tym punkcie decyzji, zaprzestali stosowania niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów, co stanowiło naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stąd należało orzec jak w punkcie I.a i b sentencji tej niniejszej decyzji.

c) Po przeprowadzeniu niniejszego postępowania organ antymonopolowy uznał za uzasadnione umorzenie na podstawie art. 105 k.p.a., niniejszego postępowania w stosunku do Anny N. z Rudy Śląskiej która wraz z Jolantą K. z Chrzanowa prowadziła działalność gospodarczą jako CHEMIK s.c., w Katowicach i z którą zawarła umowę handlową z „Hajduki” SA.

Stosownie do art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w sprawach w niej nieuregulowanych, do postępowania przed organem antymonopolowym stosuje się – z wyłączeniem spraw dotyczących dowodów (art. 84 tej ustawy) – przepisy ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 105 K.p.a. stanowi, że gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

„...Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym” (B. Adamiak i J. Borkowski – Kodeks postępowania administracyjnego – Komentarz, C.H. BECK, Warszawa 1996, str. 462).

W przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postawiony został, przedsiębiorcom wymienionym w pkt I.a i b sentencji przedmiotowej decyzji, jak również Annie N. prowadzącej wspólnie z Jolantą K. działalność gospodarczą jako CHEMIK s.c., w Katowicach. Postawienie tym dwóm przedsiębiorcom przez organ antymonopolowy zarzutu zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję wynikało z faktu, iż w toku postępowania wyjaśniającego poprzedzającego niniejsze postępowanie ustalono, iż obaj przedsiębiorcy w dniu 15.09.2005r. podpisali umowę handlową z „Hajduki” SA. Tak jak w przypadku pozostałych przedsiębiorców będących stronami postępowania, umowa ta zawierała postanowienia dotyczące odsprzedaży wyrobów „Hajduki” SA z minimalną marżą od cen zakupu wyrobów (...) % dla odbiorców hurtowych i sieci detalicznych oraz (...) % dla odbiorców detalicznych. Także i postanowienia tej umowy zawierały zapis o tym, iż cena detaliczna wyrobów „Hajduki” SA powinna odbywać się w cenach nie niższych niż cena fabryczna wyrobu.

Jednakże jak ustalił organ antymonopolowy na podstawie informacji uzyskanych od stron postępowania oraz z urzędów gmin (karty od nr 869 do nr 876) Anna N. oraz Jolanta K. zostały wykreślone z ewidencji działalności gospodarczej z dniem 31.01.2008r. i nie prowadzą obecnie działalności jako „Chemik” s.c., polegającej na sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA. Ponadto jak ustalił organ antymonopolowy Jolanta K. w dniu 28.02.2008r. zarejestrowała nową działalność gospodarczą, jednak jak wynika z określenia przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej (karta nr 871), nie polega ona na sprzedaży wyrobów chemicznych w tym farb i lakierów. Stąd też organ antymonopolowy w punkcie I.b niniejszej decyzji uznał, iż przedsiębiorca ten z datą wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej poprzedniej działalności gospodarczej zaniechał stosowania praktyk ograniczających konkurencję.

Natomiast jak wynika z ustaleń poczynionych w tym postępowaniu, Anna N. z dniem 31.01.2008r. zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej. Tym samym w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przestała być przedsiębiorcą.

Zakaz stosowania praktyk ograniczających konkurencję, w tym zawierania porozumień ograniczających konkurencję, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, skierowany jest wyłącznie do przedsiębiorców i ich związków w rozumieniu art. 4 pkt 1 ww. ustawy. Postępowanie w sprawie uznania określonego działania za praktykę ograniczającą konkurencję może być zatem prowadzone wyłącznie przeciwko przedsiębiorcy bądź związkowi przedsiębiorców. Podmiot, który nie posiadał lub utracił status przedsiębiorcy nie może być uczestnikiem takiego postępowania.

Z faktu, że Anna N. utraciła w 2008r. statut przedsiębiorcy wynika, że osoba ta nie może być również biernie legitymowana w postępowaniu toczącym się przed organem antymonopolowym. Bezpodstawne jest wobec tego prowadzenie w stosunku do tej osoby fizycznej postępowania antymonopolowego oraz orzekanie wobec niej co do zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję będącego przedmiotem oceny w ramach postawionego w niniejszej sprawie zarzutu. Należy stwierdzić zatem, iż postępowanie antymonopolowe prowadzone w stosunku do Anny N. z Rudy Śląskiej stało się bezprzedmiotowe, dlatego też w zakresie odnoszącym się do tej osoby konieczne i uzasadnione jest umorzenie tego postępowania stosownie do 105 § 1 k.p.a.

Stąd orzeczono jak w punkcie I.c. sentencji niniejszej decyzji.

d) Artykuł 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż organ antymonopolowy może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu określonego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 6 tej ustawy, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 7 i 8. Rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej posiada więc fakultatywny charakter.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniana jest wysokość nakładanych na przedsiębiorców kar. Jednakże art. 111 tej ustawy stanowi, że przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych o których mowa w art. 106-108, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Jest rzeczą oczywistą, iż na wysokość kary musi mieć także wpływ stopień zagrożenia lub naruszenia interesu publicznoprawnego stosowanymi praktykami ograniczającymi konkurencję. Ponadto w orzecznictwie wskazuje się, że w przypadku kar za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję przesłankami, które należy brać pod uwagę są: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, skutki praktyki dla konkurencji lub kontrahentów, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć¹⁸. Nałożona przez organ antymonopolowy kara pieniężna powinna pełnić przy tym funkcję represyjną tj. stanowić dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także prewencyjną czyli dyscyplinującą (tj. zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości).

W pkt I. a i b. sentencji niniejszej decyzji uznano za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zawarcie przez strony niniejszego postępowania porozumienia ograniczającego konkurencję na rynku krajowym sprzedaży hurtowej farb, lakierów i wyrobów pomocniczych, polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen sprzedaży towarów, poprzez ustalanie pomiędzy „Hajdukami” oraz Partnerami tego przedsiębiorcy w umowach dystrybucyjnych dotyczących sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” cen sprzedaży towarów przez dystrybutorów.

Ustalając wysokość kar pieniężnych organ antymonopolowy wziął pod uwagę, iż przedmiotowe porozumienie ograniczające konkurencję zawiązane zostało między podmiotami działającymi na różnych szczeblach obrotu czyli było porozumieniem tzw. „wertkalnym”. Przedmiotem tego porozumienia było ustalenie pomiędzy „Hajduki” SA oraz ich Partnerami cen minimalnych odsprzedaży wyrobów tego przedsiębiorcy przez dystrybutorów. Tym samym porozumienie to dotyczyło ustalenia cen sprzedaży towarów przez dystrybutorów „Hajduki” SA, co w ocenie organu antymonopolowego jest jednym z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji.

Celem stwierdzonego porozumienia ograniczającego konkurencję było wyeliminowanie konkurencji pomiędzy dystrybutorami „Hajduki” SA, poprzez zobowiązanie ich do odsprzedaży wyrobów po cenach minimalnych określonych w umowach handlowych. Sankcją za niezastosowanie się Partnera do postanowień umowy, mogło być upomnienie, odebranie przysługującego rabatu, a w dalszej konsekwencji nawet rozwiązanie umowy.

¹⁸ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.06.2000 r., I CKN 793/98.

Skutkiem porozumienia była pewność „Hajduki” SA co do wysokości cen stosowanych na dalszych etapach dystrybucji oraz umożliwienie utrzymania cen na wyroby tego przedsiębiorcy na odpowiednim dla niego poziomie.

Natomiast Partnerzy przystępując do porozumienia zrezygnowali ze swobody ustalania stosowanych przez siebie cen gdyż nie mogli sprzedawać wyrobów „Hajduki” SA z marżą poniżej poziomu określonego w umowie. Ponadto dzięki uczestnictwu w tym porozumieniu przedsiębiorcy ci mogli z dużym prawdopodobieństwem przewidzieć wysokość cen stosowanych przez konkurentów. Spowodowało to ograniczenie tzw. konkurencji „wewnątrzmarkowej” oraz w efekcie, iż ceny wyrobów „Hajduki” SA na rynku były wyższe niż gdyby kształtowałyby się w warunkach konkurencji. Tym samym skutki tego porozumienia były odczuwalne dla odbiorców Partnerów handlowych „Hajduki” SA oraz na końcu także dla konsumentów.

Oceniając wagę tego porozumienia, organ antymonopolowy wziął również pod uwagę, iż rynek krajowy farb i lakierów jest rynkiem średnioskocentrycznym, na którym wiodącą rolę odgrywają tacy przedsiębiorcy jak SigmaKalon Cieszyn SA, czy też FFIL Śnieżka SA, natomiast „Hajduki” SA, nie posiadają znacznej pozycji na tym rynku.

Ponadto organ antymonopolowy uwzględnił fakt, szerokiego zasięgu oddziaływania porozumienia, gdyż zostało ono zawarte na poziomie krajowym a Partnerzy „Hajduki” SA uczestniczący w porozumieniu posiadają siedziby praktycznie na obszarze całej Polski. Stąd też porozumienie wywarło skutki praktycznie na terytorium całego kraju.

Ponadto organ antymonopolowy uznał, iż zawarte porozumienie miało charakter długotrwały, gdyż trwało dłużej niż jeden rok.

Mając powyższe przesłanki na uwadze organ antymonopolowy stanął na stanowisku, iż przedmiotowe porozumienie stanowiło poważne naruszenie reguł konkurencji.

Organ antymonopolowy przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych nakładanych na dystrybutorów wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, iż z częścią Partnerów „Hajduki” SA w 2006r. rozwiązały umowy handlowe, trudno jednakże jednoznacznie stwierdzić czy wcześniej umowy były realizowane, a jeśli tak, to jak często dochodziło do wymiany handlowej pomiędzy tymi przedsiębiorcami. Natomiast umowy handlowe z pozostałą częścią Partnerów co prawda nie zostały wypowiedziane, ale jak ustalił organ antymonopolowy w większości nie są one obecnie realizowane.

Ustalając wysokość kar pieniężnych organ antymonopolowy uwzględnił również potencjał ekonomiczny poszczególnych Partnerów i ustalił wysokość kar pieniężnych w niewielkim procencie w stosunku do kary maksymalnej jaka mogłaby być nałożona za ich udział w porozumieniu co szczegółowo przedstawia załącznik nr 1 do niniejszej decyzji (zawierający tajemnicę przedsiębiorców). Ponadto miarkując wysokość kar pieniężnych nakładanych na poszczególnych dystrybutorów, organ antymonopolowy ustalił je w takiej wysokości aby spełniły walor represyjny za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ustalając wysokość kar pieniężnych organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące oraz obciążające mające wpływ na ich wymiar.

Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę organ antymonopolowy postanowił nałożyć na poszczególnych przedsiębiorców kary pieniężne w następującej wysokości na :

1. Zakłady Chemiczne „Hajduki” SA w Chorzowie karą pieniężną w wysokości 26.374 zł (słownie: dwadzieścia sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery złote).

Ustalając wysokość kary pieniężnej nakładanej na „Hajduki” SA organ antymonopolowy oprócz wskazanych na stronach nr 26, 27 i 28 niniejszej decyzji przesłanek wziął pod uwagę, iż przedsiębiorca ten był inicjatorem porozumienia, gdyż opracował wzór umowy handlowej, co jest istotną przesłanką obciążającą przedsiębiorcę.

Jako okoliczność obciążającą oraz mającą wpływ na wymiar kary organ antymonopolowy uznał również umyślność działania tego przedsiębiorcy oraz że porozumienie to zostało zawarte z wieloma Partnerami na obszarze prawie całego kraju. Ustalając wysokość kary organ antymonopolowy miał też na uwadze fakt, iż „Hajduki” SA jako przedsiębiorca działający profesjonalnie od wielu lat na rynku oraz posiadający odpowiednie komórki prowadzące jego obsługę prawną, musiał zdawać sobie sprawę z ograniczeń jakie nakłada na przedsiębiorców działających na rynku m.in. ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów.

Za okoliczność mającą również wpływ na wymiar kary, organ antymonopolowy uznał również zamieszczenie w umowach handlowych groźby zastosowania sankcji odwetowych względem Partnerów za niestosowanie się do postanowień tych umów włącznie z natychmiastowym zerwaniem umowy. Ponadto wpływ na wymiar kary ustalonej przez organ antymonopolowy miało również to, iż zawarte porozumienie trwało ponad rok czyli było porozumieniem długotrwałym.

Ponadto przesłanką mającą wpływ na wysokość kary pieniężnej był również fakt, iż porozumienie to dotyczyło generalnie całego asortymentu tego przedsiębiorcy, a jego skutki były odczuwalne zarówno dla odbiorców hurtowych, detalicznych jak i finalnych konsumentów.

Za przesłankę łagodzącą mającą wpływ na wysokość kary nałożonej na „Hajduki” SA organ antymonopolowy uznał to, iż przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po raz pierwszy. Ponadto organ antymonopolowy wziął również pod uwagę fakt zaniechania w przypadku niektórych dystrybutorów stwierdzonego porozumienia oraz to, iż obecnie przedsiębiorca ten znajduje się w stanie upadłości. Stąd też organ antymonopolowy postanowił nałożyć na „Hajduki” SA karę pieniężną w niewielkiej wysokości w stosunku do kary maksymalnej jaka mogłaby być na nie nałożona za udział w porozumieniu.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki organ antymonopolowy, postanowił obciążyć Zakłady Chemiczne „Hajduki” SA w Chorzowie karą pieniężną w wysokości 26.374 zł (słownie: dwadzieścia sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery złote), co stanowi ok. 9,56% kary maksymalnej w rozumieniu art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy.

2. Krakchemia SA w Krakowie karą pieniężną w wysokości 121.763 zł (słownie: sto dwadzieścia jeden tysięcy siedemset sześćdziesiąt trzy złote),

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto organ antymonopolowy miał na uwadze, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy uwzględnił fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 121.763 zł (słownie: sto dwadzieścia jeden tysięcy siedemset sześćdziesiąt trzy złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

3. Jolantę K. z Chrzanowa karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduk”, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

4. SOLIDUM Sp. z o.o. w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 16.121 zł (słownie: szesnaście tysięcy sto dwadzieścia jeden złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi czas uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 16.121 zł (słownie: szesnaście tysięcy sto dwadzieścia jeden złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

5. Ireneusza W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Sewera Polska Chemia Ireneusz W. w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 78.593 zł (słownie: siedemdziesiąt osiem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem tego porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 78.593 zł (słownie: siedemdziesiąt osiem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote) stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

6. „ZINO” Sp. z o.o. w Ząbkach, karę pieniężną w wysokości 36.172 zł (słownie: trzydzieści sześć tysięcy sto siedemdziesiąt dwa złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 36.172 zł (słownie: trzydzieści sześć tysięcy sto siedemdziesiąt dwa złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

7. Firmę Handlową „KRIS” K.Kwiatkowski, J.Paszkievicz sp.j. w Gdyni, karę pieniężną w wysokości w wysokości 1.000 zł. (słownie: tysiąc złotych),

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 1.000 zł. (słownie: tysiąc złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

8. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „HETMAN” Sp. z o.o. w Bydgoszczy, karę pieniężną w wysokości w wysokości 9.962 zł (słownie: dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 9.962 zł (słownie: dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

9. AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu, karę pieniężną w wysokości 62.964 zł (słownie: sześćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem tego porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości w wysokości tj. 62.964 zł (słownie: sześćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

10. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Bydgoszczy, karę pieniężną w wysokości 4.878 zł (słownie: cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach

dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 4.878 zł (słownie: cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

11. Przedsiębiorstwo Handlowo-Produkcyjne „Chemia-Katowice” SA w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 12.624 zł (słownie: dwanaście tysięcy sześćset dwadzieścia cztery złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 12.624 zł (słownie: dwanaście tysięcy sześćset dwadzieścia cztery złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

12. „BAKO” J.H. Kłosek sp.j. w Żorach, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych),

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

13. „Mróz-Chemal” Sp. j. W.Mróz, E.Mróz i wspólnicy w Rzeszowie, karę pieniężną w wysokości 13.095 zł (słownie: trzystaście tysięcy dziewięćdziesiąt pięć złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. w wysokości 13.095 zł (słownie: trzystaście tysięcy dziewięćdziesiąt pięć złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

14. Magdalenę Z. prowadzącą działalność gospodarczą jako AMIGO we Wrocławiu, karę pieniężną w wysokości 10.944 zł (słownie: dziesięć tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez tego przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 10.944 zł (słownie: dziesięć tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

15. solidarnie na Pawła W. i Barbarę W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą jako P.H.U. EFEKT s.c., w Kietrze, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez tego przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych), stanowiącej zaledwie (...)% kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

16. Centrum Handlowo-Usługowe Sp. z o.o. w Mysłowicach, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez tego przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych), stanowiącej zaledwie (...)% kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

17. Romana B. prowadzącego działalność gospodarczą jako (...) w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 1.283 zł (słownie: tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez tego przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Również za okoliczność łagodzącą organ antymonopolowy uznał fakt, iż przedsiębiorca ten zaniechał stosowania stwierdzonego porozumienia.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 1.283 zł (słownie: tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy złote), stanowiącej zaledwie (...)% kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

18. CHEMIK J.D. Krieger sp.j. w Poznaniu, karę pieniężną w wysokości 158.429 zł (słownie: sto pięćdziesiąt osiem tysięcy czterysta dwadzieścia dziewięć złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych

naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez tego przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 158.429 zł (słownie: sto pięćdziesiąt osiem tysięcy czterysta dwadzieścia dziewięć złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

19. „Kosta” Sp. z o.o. w Ustroniu, karę pieniężną w wysokości 16.244 zł (słownie: szesnaście tysięcy dwieście czterdzieści cztery złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 16.244 zł (słownie: szesnaście tysięcy dwieście czterdzieści cztery złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

20. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe „POLIFARB” Sp. z o.o. w Gliwicach, karę pieniężną w wysokości 20.822 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 20.822 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

21. „NORAD” Sp. z o.o. ul. w Warszawie, karę pieniężną w wysokości 23.232 zł (słownie: dwadzieścia trzy tysiące dwieście trzydzieści dwa złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. w wysokości 23.232 zł (słownie: dwadzieścia trzy tysiące dwieście trzydzieści dwa złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

22. Marka M. prowadzącego działalność gospodarczą jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe – Marek M. w Łodzi, karę pieniężną w wysokości 32.343 zł (słownie: trzydzieści dwa tysiące trzysta czterdzieści trzy złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 32.343 zł (słownie: trzydzieści dwa tysiące trzysta czterdzieści trzy złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

23. Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „MARCCO” sp.j. Marek Babiarz, Ireneusz Babiarz w Wałbrzychu, karę pieniężną w wysokości 3.344 zł (słownie: trzy tysiące trzysta czterdzieści cztery złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 3.344 zł (słownie: trzy tysiące trzysta czterdzieści cztery złote), stanowiącej

zaledwie (...)% kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

24. Przedsiębiorstwo Handlu Chemikaliami „CHEMIA” Sp. z o.o. w Białymstoku, karę pieniężną w wysokości 13.654 zł (słownie: trzynaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt cztery złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 13.654 zł (słownie: trzynaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt cztery złote), stanowiącej zaledwie (...)% kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

25. „FARBEX” K.Tarkowski i wspólnicy, sp.j. w Ciechanowie, karę pieniężną w wysokości 35.370 zł (słownie: trzydzieści pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 35.370 zł (słownie: trzydzieści pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt złotych), stanowiącej zaledwie (...)% kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

26. Heban-Steinhof sp.j. w Krakowie, karę pieniężną w wysokości 76.772 zł (słownie: siedemdziesiąt sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt dwa złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 76.772 zł (słownie: siedemdziesiąt sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt dwa złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

27. Przedsiębiorstwo Handlowe „CHEMIA” Sp. z o.o. w Gdańsku, karę pieniężną w wysokości 67.509 zł (słownie: sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset dziewięć złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 67.509 zł (słownie: sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset dziewięć złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

28. Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Elektro-Merc” Andrzej i Maria Rzepeccy sp.j. w Lublinie, karę pieniężną w wysokości 10.871 zł (słownie: dziesięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt jeden złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 10.871 zł (słownie: dziesięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt jeden złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

29. Jerzego W. prowadzącego działalność gospodarczą jako Hurtownia Artykułów Przemysłowych „FARMAL” w Łomży, karę pieniężną w wysokości 12.710 zł (słownie: dwanaście tysięcy siedemset dziesięć złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 12.710 zł (słownie: dwanaście tysięcy siedemset dziesięć złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

30. V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie, karę pieniężną w wysokości 42.558 zł (słownie: czterdzieści dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt osiem złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 42.558 zł (słownie: czterdzieści dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt osiem złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

31. Towarzystwo Jednolitych Cen „TIC” SA w Katowicach, karę pieniężną w wysokości 44.078 zł (słownie: czterdzieści cztery tysiące siedemdziesiąt osiem złotych).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 44.078 zł (słownie: czterdzieści cztery tysiące siedemdziesiąt osiem złotych), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

32. „STOREX” Czernik, Śledziwski sp.j. w Olsztynie, karę pieniężną w wysokości 11.892 zł (słownie: jedenaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt dwa złote).

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalanie cen sprzedaży wyrobów produkowanych i sprzedawanych przez „Hajduki” SA, która to praktyka jest uznawana za jedno z poważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Ustalając wysokość kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił również skutki zawartego porozumienia, a w szczególności to, iż doprowadziło ono do ograniczenia konkurencji tzw. wewnątrzmarkowej na produkty „Hajduki” SA. Ponadto na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ fakt, iż porozumienie to miało również charakter antykonsumencki, gdyż spowodowało, iż ceny wyrobów tego przedsiębiorcy na dalszych etapach

dystrybucji były na wyższym poziomie niż gdyby kształtowały się w warunkach konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość, a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca nie był inicjatorem porozumienia.

Ponadto organ antymonopolowy ustalając wymiar kary miał na uwadze fakt, iż zawarte porozumienie dotyczyło jedynie jednego z sprzedawanych przez niego towarów, stąd też przychody uzyskiwane przez przedsiębiorcę ze sprzedaży wyrobów „Hajduki” SA, stanowiły jedynie niewielki procent jego przychodu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ antymonopolowy postanowił o nałożeniu na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej w niewielkiej wysokości tj. 11.892 zł (słownie: jedenaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt dwa złote), stanowiącej zaledwie (...) % kary maksymalnej jaka mogłaby być na niego nałożona za udział w tym porozumieniu (tajemnica przedsiębiorcy - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji).

Organ antymonopolowy pragnie ponadto wskazać, iż pomimo uznania w pkt I.b niniejszej decyzji, iż przedsiębiorca D.Mazurek P.Zieliński „DARX” sp.j. w Warszawie, również naruszył art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co mogłoby skutkować nałożeniem na niego kary pieniężnej, to jednakże odstąpiono od jej nałożenia. Powodem odstąpienia od nałożenia na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej jest niewielki przychód uzyskany przez tego przedsiębiorcę w 2007r. Stąd też ustalenie wysokości kary jaka mogłaby być nałożona na tego przedsiębiorcę, w ten sam sposób jak na pozostałych dystrybutorów jak i nałożenie kary w wysokości maksymalnej wynikającej z art. 106 ust.1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, powodowałoby iż kara pieniężna byłaby w tak niewielkiej wysokości, iż nie spełniłaby waloru represyjnego za naruszenie jej przepisów (załącznik nr 1 do decyzji). Co więcej nałożenie na tego przedsiębiorcę kary maksymalnej w rozumieniu przepisów ustawy, pozostawałoby w znacznej dysproporcji do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, skutków zawartego porozumienia oraz byłoby nieadekwatne do kar nałożonych na pozostałych dystrybutorów. Stąd też organ antymonopolowy postanowił odstąpić od nałożenia na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej za zawarcie niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję.

Stąd też orzeczono jak w punkcie I.d sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

e) Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte z urzędu. W jego wyniku organ antymonopolowy w punkcie I.a i b sentencji przedmiotowej decyzji stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez strony postępowania wymienione w ww. punktach sentencji decyzji. Kosztami niniejszego postępowania są dla organu antymonopolowego wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć każdy z podmiotów wymienionych w punkcie I.e niniejszej decyzji kwotą kosztów w wysokości 41 zł (słownie: czterdzieści jeden złotych).

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I.e sentencji.

Koszty niniejszego postępowania w/w podmioty są obowiązane wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie I e niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479²⁸ § 1 pkt 2 Kpc, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Maciej Fragsztajn
Dyrektor Delegatury